

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΩΡΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 21ον

Τρίτη 25η Δεκεμβρίου 1946 Π.Ο.Η.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀδελφοί: Στήνεται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις δις
ιδιόχρητες εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεσσα. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξαμηνίος δρχ. 3.000. Ἐτησίᾳ 6.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.— Ἐτησίᾳ δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἐφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μένον διὰ
ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν
Σεβασμώτατον Ἅγιον Μεγαρίδου
Κύριον Κύριον Χριστοφόρου
Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Ἀπευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδου κ. Χριστοφόρος

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς
εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκά
14)

Ὅποιαν τῷ ὄντι χαρὰν καὶ ἔξαρσιν
δὲν προξενεῖ εἰς τὴν ἀγνὴν καὶ ἄδολον
χριστιανικὴν ψυχὴν ὁ θεσπέσιος οὗτος
καὶ οὐράνιος ὕμνος τῶν ἁγίων καὶ φω-
τοειδῶν Ἀγγέλων. Τὸ Ἀγγελικὸν τοῦ-
το καὶ θεσπέσιον μελωδῆμα ἀπηχεῖ εἰς
τὴν εὐσεβῆ ψυχὴν τοῦ ἀκραιφνοῦς χρι-
στιανοῦ ὡς μία θεία καὶ ἄρρητος ἀρ-
μονία, ἥτις, διεσπύουσα εἰς τὰς ἐνδο-
ξίας πτυχὰς τῆς καρδίας, διεγείρει
τοὺς ἱερωτέρους παλμούς, τοὺς ὑψηλο-
τέρους πόθους καὶ διαθέτει αὐτὴν οὐ-
τως, ὥστε νὰ θραύῃ πάντα δεσμούς με-
τὸν κόσμον καὶ νὰ οὐρανοδρομῇ φθά-
νουσα ἐκεῖ, ἔνθα ἡ δύναμις τῶν πνευ-
ματικῶν πτερυγῶν τὴν ὁδηγεῖ.

Ἀληθῶς κατὰ τὴν εὐφρόσυνον ταύ-
την ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων, γῆ καὶ
οὐρανὸς ἐνοῦνται, Ἀγγελοὶ καὶ ἄνθρω-
ποι συμμύγνυνται, τῶν Μάγων προσκυ-
νοῦντων τὸ θεῖον καὶ ἀστραπόμορφον
θεῖον Βρέφος καὶ τῶν Ἀγγέλων ἀνυ-
μούντων καὶ λεγόντων «Δόξα ἐν Ὑ-
ψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀν-
θρώποις εὐδοκία». Καὶ δικαίως, διότι
κατὰ τὴν γηδόσυνον ταύτην τῶν Χρι-
στουγέννων ἡμέραν κατελύθη τὸ μεσό-
στιον τοῦ φραγμοῦ μεταξὺ Γῆς καὶ
Οὐρανοῦ, διελύθη ἡ πρώτη κατάρα τοῦ
Θεοῦ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἁμαρ-
τωλοῦ καὶ ἐξηφανίσθη ἡ εἰδεχθῆς σκο-
τομαίνα τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ.
Ἀντὶ δὲ τούτων, κατηύγασε τὸν κό-
σμον τὸ θεῖον καὶ ἄπλετον φῶς τῆς
πνευματικῆς υιοθεσίας καὶ Χάριτος, ἥ-
τις ἀποκατέστησε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν
προτέραν του δόξαν, εἰρήνην καὶ ἀθα-
νασίαν.

Ὅντως τὸ Ἀγγέλοις ἄγνωστον καὶ
ἀνθρώποις ἀκατάληπτον Μυστήριον τῆς
ἐσαρκώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐκ τῆς
Ἁγίας Παρθένου Μαρίας, διὰ τῆς ἐπε-
λεύσεως ἐπ' αὐτὴν τοῦ Παναγίου Πνεύ-
ματος προσεγγέγειλε τὴν δόξαν τοῦ Θε-
οῦ, τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου καὶ τὴν
πρὸς τὸν ἄνθρωπον Θεῖαν εὐδοκίαν,
δι' ἧς ἀποκατέστη οὗτος εἰς τὴν προ-
τέραν δόξαν καὶ ἀθανασίαν.

Ὁ ἄνθρωπος, ἀφ' οὗτου διὰ τῆς πα-
ραβάσεως τῶν πρωτοπλάστων ἐξέπεσε
τῆς ἀρχικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, στερε-

θεῖς τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἐξ
αὐτῆς ἁγιασμοῦ, ἡσθάνθη τὴν γύνω-
σιν αὐτοῦ καὶ περιεπλάκη εἰς τὰ δίκτυα
τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ, γενόμενος
ἕρμαιον τῶν κτηνωδῶν ὀρέξεων καὶ
παίγνιον τῶν χαμαιζήλων παθῶν καὶ
τῶν σατανικῶν δόλων καὶ ἐπιβουλῶν.

Αἱ ἐν σπέρματι πνευματικαὶ καὶ ἡ-
θικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν
ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ,
ἐστερημέναι τῆς ζωοπαρόχου πνοῆς τοῦ
Θεοῦ καὶ τῆς φωταυγείας τῆς πανσθε-
νουργοῦ Χάριτος αὐτοῦ, ἤρξαντο κατὰ
τὴν διαρροὴν τῶν αἰώνων φθίνουσαι
καὶ φυλορροοῦσαι ἐν τῷ αἰχμηρῷ ἐδά-
φει τῆς εἰδωλολατρείας καὶ τῆς ἁμαρ-
τίας.

Τὴν φθίσιν ταύτην καὶ φυλορρόησιν
τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώ-
που ἐπηκολούθησεν ἐξ ἀντιθέτου ἡ ἐνί-
σχυσις καὶ ἐπικράτησις τῶν ὕλικῶν σκέ-
ψεων καὶ γηίνων ἐπιθυμιῶν, ὡς καὶ ὁ
κορεσμός τῶν ἀνθρωπίνων ἡδυπαθειῶν.
Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ ἄνθρωπος, κυλιόμενος εἰς
τὸν βόρβορον τῶν παθῶν, τοσοῦτον ἀ-
πεμακρύνθη ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἀρχι-
κὸν αὐτοῦ προορισμόν, ὥστε ἐκινδύνευσε
νὰ ἀπωλέσῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἴχνη τῆς θε-
ας αὐτοῦ καταγωγῆς καὶ τῆς ἀνωτέρας
τοῦ ἀποστολῆς.

Τοσοῦτον δὲ ἐξεφανίσθη καὶ ἐξη-
χρεώθη ἡ λογικὴ καὶ πνευματικὴ φύ-
σις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν παθῶν, ὥστε μικροῦ
ἐδέησε νὰ ἐξομοιωθῇ πρὸς τὸ ἄλογον
κτῆν κατὰ τὴν ῥῆσιν τοῦ προφητά-
νακτος Δαυὶδ, εἰπόντος «ἄνθρωπος, ἐν
τιμῇ ὢν, οὐ συνῆκε, παρὰ συνεβλήθη
τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιωθῇ
αὐτοῖς». Τὴν εἰς τοιαύτην κτηνώδη καὶ
ἀπέλπιδα κατάστασιν περιελθοῦσαν ἀν-
θρωποπότην μάτην ἐπειράθησαν νὰ σώ-
σωσιν, οἱ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐμ-
φανιζόμενοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δι-
άφοροι σφῆτρες καὶ λυτρωταὶ διὰ τῆς
φυσιολατρείας, τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἱσ-
τορίας καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν φώτων
τοῦ πολιτισμοῦ. τοῦ ἐστερημένου, τῆς
ζωοπαρόχου ἡθικῆς πνοῆς τοῦ χριστια-
νισμοῦ.

Ὅντως οἱ μεγάλοι νομοθέται καὶ
κατακτηταὶ τῆς γῆς, οἱ μεγάλοι ἐπιστή-
μονες καὶ σκηπτοῦχοι τῆς διανοίας καὶ
τοῦ πνεύματος, οἱ περιώνυμοι φιλόσοφοι
καὶ βαθεῖς μύσται τῆς ἀνθρωπίνου καρ-

δίας καὶ ψυχολογίας δὲν ἡδυνήθησαν,
δι' ὧν κατὰ καιροὺς συνέγραψαν καὶ
ἐδίδαξαν, νὰ ἀναχατίσωσι τὴν ἀκατά-
σχετον ὀρμὴν τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς
τῆς παραινούσης κοινωνίας, ἥτις ἐσή-
πετο εἰς τὰ βορβορώδη τέλματα τῆς ἀκο-
λασίας καὶ τῆς ἐκλελυμένης αἰσθηματο-
λογίας.

Ἀπ' ἐναντίας ἡ ὁλοὲν αὔξουσα πρό-
οδος τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ,
οὐ μόνον δὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν κατα-
στολὴν τῆς ἀκολασίας τῆς διεφθαρμέ-
νης κοινωνίας. ἀλλὰ καὶ ἐπηύξησε ταύ-
την, ἐπινοηθέντων νέων τρόπων καὶ
μέσων ἡδονικῶν ἀπολαύσεων καὶ κτη-
νωδῶν ὀρέξεων πρὸς κατασχύνην τοῦ
ἀνθρωπισμοῦ.

Ἵνα δὲ καταστῇ μᾶλλον κατάδηλος
ἡ χρεωκοπία τῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ ἀδυ-
ναμία τῶν ἀνθρωπίνων μέσων πρὸς
ἀνύψωσιν καὶ ἡθικὴν ἀνάνηψιν τῆς πε-
πτωκυίας ἀνθρωπίνης κοινωνίας, ἡδύο-
κησεν ὁ Θεός, ὅπως κατὰ τοὺς πρὸ τῆς
θείας Γεννήσεως χρόνους τοῦ Χριστοῦ
σελαγίσαντο εἰς τὸν δριζίοντα τοῦ κόσμου
αἱ μεγαλείτεροι καὶ φωτεινότεραι διά-
νοιαι, αἰτινες δι' ὧν ἐδίδαξαν καὶ ἐφι-
λοσόφησαν, συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ λάμ-
ψῃ τὸ φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς λάμ-
πει ὁ ἥλιος ὑπὸ τὴν οὐρανῷ καὶ τὴν
ἀνταύγειαν τοῦ λυκαυγυῆς.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ ὀργαζούσα καὶ
ἀκολασταίνουσα κοινωνία, οὐδεμίαν ἐκ
τῶν θεολογικῶν καὶ ἡθικῶν διδασκαλί-
ων τῶν φιλοσόφων εἶδεν ὠφέλειαν
εἰς τὴν σφόδραν τῆς ἀληθινῆς θεογνω-
σίας τῆς ἐφημερουμένης ἡθικῆς. Καὶ
τοῦτο, διότι αἱ φιλοσοφικαὶ αὐτῶν γνῶ-
μαι καὶ ἡθικαὶ διδασκαλαὶ εἶχον μὲν
κάλλος φιλολογικὸν καὶ ἡθικόν, ἀλλ'
ἐστεροῦντο τῆς ζειδώρου καὶ ζωοπαρό-
χου πνοῆς τῆς θείας ἀληθείας καὶ τῆς
μυστηριώδους δυνάμεως τῆς Χριστιανι-
κῆς Ἠθικῆς.

Τὰ γράμματα καὶ ἡ ἐπιστήμη λέγει
καὶ τις τῶν συγχρόνων σοφῶν δὲν ἡθι-
κοποιοῦσι τοὺς λαούς, ἐὰν δὲν συμβα-
δίξωσι μετὰ τῆς πίστεως εἰς τ' ἀνώτερα
καὶ ὑψηλότερα ἰδανικά.

Ἡ διδασκαλία τῆς ἡθικότητος καὶ τὰ
γυμνά παραγγέλματα τῆς ἐκτελέσεως
τοῦ καθήκοντος εἶναι ἀληθὴ λογοπαί-
γνια, ἀποχωριζόμενα ἀπὸ τῆς πηγῆς
καὶ τῆς αὐθεντίας τοῦ θεοῦ κύρους καὶ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Η.Ο.

Τετ.	Η.	Ν.	
Πέμ.	26	8	† Σύναξις Θεοτόκου
Παρ.	27	9	† Στεφάνου πρωτομ.
Σάβ.	28	10	† Τῶν ἐν Νικομ. διαμυρ. μ.
ΚΥΡ.	29	11	† Τῶν 14.000 νηπίων ἀναιρ.
Δευτ.	30	12	Κ. πρὸς Φώτων, Ἀνυσ. δσ.
	31	13	Μελάνης δσ. Ἀπίθους Χρ.

τῆς θείας ἀληθείας. Τοῦτου ἕνεκα, ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἠδδόκησεν ὁ Θεὸς διὰς ἐξαποστείλῃ εἰς τὸν κόσμον τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἐγεννήθη ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας. οὐχὶ ἐκ θελήματος ἀνδρός. ἀλλὰ διὰ πνεύματος Ἀγίου.

Οὗτος ἐξελθὼν διὰ τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου, τὴν ἀπειρον δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, τὴν προβληθεῖσαν διὰ τῆς ἁμαρτίας τοῦ Ἀδοῦ, συνέτριψε διὰ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως αὐτοῦ τὸ κράτος τοῦ Διαβόλου, ὑπὸ τὴν δηλητηριώδη πτέρυναν τὸν ὁποῖον ἐστέναν ζην ἡ ἀνθρωπότης, ἔρμαιον οὕσα τῶν χθαρμῶν καὶ χαμαιζήλων παθῶν. Δι' ὃ καὶ ἀπαλλαγείς ὁ ἀνθρώπος διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ καὶ ζωογονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ζωογόνου καὶ ζωοπαρόχου πνεύματος αὐτοῦ, ἠλευθερώθη ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ ἀποκατασταθεὶς οὕτω εἰς τὸ πρῶτον χάρισμα τῆς πνευματικῆς υἰοθεσίας καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ ἀθανασίας.

Τὴν ὑπερφῶ γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ὡς σωτήρος τοῦ κόσμου καὶ λυτρωτοῦ, προσφύτευσαν οὐ μόνον οἱ Ἅγιοι Προφῆται τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ μεγάλα πνεύματα τῶν Ἑθνῶν, ἅτινα φωτισθέντα καὶ ταῦτα ἀμυδρῶς κατὰ τὸν φιλόσοφον καὶ μάγιστρον Ἰουστίνον ὑπὸ τινος ἀνταυγείας τῆς θείας Χάριτος, προεμήνυσαν τὴν ἔλευσιν εἰς τὴν Γῆν τοῦ μέλλοντος Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου.

Ὅτως ὁ δαίμωνιος ἔλλην ποιητὴς Αἰσχύλος λέγει εἰς τὸν Προμηθεὶα τὰ ἑξῆς: «Ὁ Ζεὺς θὰ θέσῃ τὴν θωπευτικὴν του χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου μᾶς Παρθένου καὶ ἐκ τῆς ἀφῆς του ταύτης θὰ γεννηθῇ εἰς γόνος προσφιλὴς ὅστις θὰ διαδεχθῇ τὰ βασίλεια τοῦ Προμηθεῶς, τοῦ ἐξαικονίζοντος τὴν ἁμαρτωλὸν ἀνθρωπότητα, ἥτις ἐξήγησε τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐν τῇ ἀδελφείᾳ τῶν θείων Βουλῶν».

Τοῦτου λόγου λέγει εἰς τὸν προμηθεῖα, ὁ ἄγγελος Ἑρμῆς ὁ ἐξαικονίζων τὴν θείαν Νέμεσιν μήτε προσδοκᾶ, πρὶν ἂν θεὸς τις τῶν σῶν πόνων διάδοχος φανῇ θελήσει τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν ᾄδων, κνεπεία τ' ἀμφιταρτάρων βάθμῃ.

Εἰς τὰς προμετωπίδας, αἵτινες στέφουσιν ἐν Αἰγύπτῳ τὰς πυραμίδας ἡ ἱερὰ παρθένος προσδοκᾷ τὴν ἐπισκεψιν τοῦ θεοῦ ὅστις ὀφείλει νὰ τὴν καταστήσῃ Μητέρα τοῦ ἐλευθερωτοῦ καὶ λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου.

Ὁ Μ. Ἀθανάσιος πρὸς Ἀντίοχον λέγει περὶ τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων τὰ ἑξῆς: Καὶ γοῦν αἱ τῶν πρὶν αὐτοῖς σοφῶν πρὸ πολλῶν τῆς Χριστοῦ ἐπιδημίας χρόνων φησὶν, οὐ ἤξεῖ, ἡ νεάνις, φέρουσα ἡμῖν οὐράνιον γόνον».

Ἀλλ' ὅτι σιωπῶς καὶ αἰνιγματωδῶς ἐσυμβόλησαν οἱ σκηπτοῦχοι τῆς διανοίας μεταξὺ τῶν Ἑθνῶν, τοῦτο ρητῶς

καὶ ἀποκαλυφθέντων προκατήγγειλεν ἡ φαινή πλειὰς τῶν ἁγίων προφητῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἔθνους. «Ἰδοὺ λέγει ὁ μεγαλοφρονότατος Ἡσαΐας Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν Γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ, ὃ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. (Ματθ. 21-23).

Ὅθεν δικαίως ἐπὶ τῇ θείᾳ γεννήσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπληρώθησαν τὰ σύμπαντα χαρὰς τὰ τε οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια, ἐφ' ὃ καὶ ἡ Ἐκκλησία ψάλλει «τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου πεφώτισται τὰ σύμπαντα ποιμένων γὰρ ἀγραυλούντων καὶ Μάγων προσκυνοῦντων, Ἀγγέλων δὲ ἀνυμνοῦντων Ἡρώδης ἑταράτατο» ὅτι ὁ Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐφάνη σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ὅθεν ἀνυμνήσωμεν καὶ δοξάσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ γῆς, καὶ ἅς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, τὸν εὐδοκῆσαντα νὰ ἐξαποστείλῃ εἰς τὸν κόσμον τὸν Μονογενῆ αὐτοῦ υἱόν διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν.

Ὅντως τὸ ζωοπαρόχον πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ φερέσβιος χάρις Αὐτοῦ διηνοίκεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν νέους ὁρίζοντας ἰδεῶν ὑπερκοσμίων καὶ ὑπερφῶν, καὶ ἐδίδαξεν εἰς τὸν ἄνθρωπον, οὐ οὕτως τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ προέλευσιν ἔχει εἰς τὸν Θεόν, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ ὀφείλει εἰς τὸν Χριστόν, ἐξ οὗ, καὶ δι' οὗ, καὶ εἰς ὃν τὰ πάντα.

Καὶ ἀφοῦ τόσα ἀγαθὰ, καὶ ἐπίγεια, καὶ οὐράνια μᾶς δωροφορεῖ σήμερον ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, δεῦτε καὶ ἀναχθώμεν τῇ διανοίᾳ ἐν τῇ Ἁγίᾳ πόλει Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀποτελοῦντες μίαν συναυλίαν μετὰ τῶν ποιμένων, τῶν ἀγραυλούντων, τῶν Μάγων τῶν προσκυνοῦντων, καὶ τῶν Ἀγγέλων τῶν ἀνυμνοῦντων, ἅς συμπάλαμεν καὶ ἡμεῖς τὸν οὐράνιον ὕμνον τῶν Ἀγγέλων λέγοντες «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» Ἀμήν.

† Ὁ Π. Φλωρίνης Χρυσόστομος

ΠΡΟΣ ΑΠΑΝ ΧΡΙΣΤΕΠΩΝΥΜΟΝ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΩΝ ΤΟ ΠΑΤΡΙΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

Χάρις εἴη ὑμῖν ἀπὸ θεοῦ καὶ εἰρήνη, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ πατρικὴ εὐλογία. Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην ἥτις ἐστὶ παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὅς ἐστιν Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαυὶδ» (Λουκᾶ 2. 10-11).

Καὶ πάντοτε μὲν, ἀλλ' ἐξαιρέτως κατὰ τὰς γηθοσύνους εορτὰς τῶν Χριστουγένων καὶ τοῦ νέου ἔτους ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά ἡμῶν στρέφεται πρὸς τὰ προσφιλή καὶ περιπόθητα πνευματικὰ τέκνα ἡμῶν, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν δόξαν καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐκκλησίας τῶν γνησίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν. Διὸ καὶ εἰς αὐτὰ ἐκ ποιμαντορικῶ καθήκοντος καὶ πατρικῆς ἀγάπης ἀπευθύνοντες τὸν ἐόρτιον χαιρετισμόν, προσφωνοῦμεν τὰ χαρὰς εὐαγγέλια, ἅτινα ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ εὐαγγελίστατο εἰς τοὺς ἀγραυλοῦντας καὶ φυλακὰς φυλάσσοντας ποιμένας τῆς Ἁγίας πόλεως Βηθλεὲμ.

Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἐστὶ παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὅς ἐστιν Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαυὶδ». Ὅντως ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ ἐπληρώσε τὰ σύμπαντα, τά τε ἐπὶ γῆς καὶ ἐν οὐρανῷ χαρὰς μεγάλῃς καὶ ἀνεκλάλητου πνευματικῆς εὐφροσύνης συνεορταζόντων Ἀγγέλων μετὰ ἀνθρώπων

Οὐδεμία δὲ ἐν τῷ κόσμῳ χαρὰ δύναται νὰ συγκριθῇ μὲν τὴν χαρὰν, ἣν ἐδωροφόρησεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν ἡ ἐν χρόνῳ ἐνανθρώπησις τοῦ Χριστοῦ γεννηθέντος ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας, οὐχὶ ἐκ θελήματος ἀνδρός ἀλλ' ἐπελεύσει τοῦ πνεύματος τοῦ Ἁγίου. Πᾶς νὰ μὴ ἀγάλλεται καὶ ἐκ χαρὰς νὰ μὴ σκιρτᾷ, ἡ ψυχὴ τοῦ χριστιανοῦ εἰς τὴν χαρμῶν ἀγγελίαν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ὅστις ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, νὰ καθαιρέσῃ τὸν ἄδην. νὰ καταργήσῃ τὸν θάνατον, νὰ ἀνείλῃ τὰς κεκλυμένας πόλεις τοῦ παραδείσου, καὶ νὰ ἐπαναγάγῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἀρχικὴν δόξαν καὶ ἀθανασία· Πρὸς τὸν ἀπολυτρωτικὸν τοῦτον σκοπὸν τὸν ἀνθρώπου ὁ ὢν γίνεται, ὁ οὐκ ἦν, ὁ ἀναρχος ἀρχεται, ὁ ἀόρατος ὁράται, ὁ ἀναφῆς ψηλαφᾶται, ὁ ἀχώρητος χωρεῖται, ὁ ἐπὶ τῶν ἑρνοβίμῳ καθεζόμενος ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων ἀνακλίνεται, ἡ ἐν σπαργάνῃς τυλίσσεται δρακὶ τὴν πᾶσαν ἔχων κτίσιν.

Καὶ ταῦτα πάντα διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου κατεργήσατο ὁ Πανάγαθος Θεός. «Οὕτω γὰρ ἡγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε καὶ τὸν Μονογενῆ υἱὸν αὐτοῦ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόλутαι ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» Τὴν ἄξιαν ὅμως καὶ τὴν ὀφειλόμεντα τοῦ εὐεργετήματος, ὅπερ παρέσχεν ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ υἱοῦ, δύναται νὰ αἰσθανθῇ καὶ νὰ ἐκτίμησῃ μόνον ἐκεῖνος, ὅστις πιστεῖ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας εἰς τὸν Χριστόν, ὡς θεόν. οὐ ἡ χάρις καὶ ὁ φῶς, ἀντανανκλῶν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πιστοῦ, πληροὶ αὐτὴν ἀφάτου χαρὰς καὶ ἀνεκφράστου ἀγαλλιώσεως ψυχικῆς. Ἡ πνευματικὴ δ' αὕτη χαρὰ καὶ θυμὸς τῆς ψυχῆς ἡ ἀπαγάγουσα ἀπὸ τὴν πίστιν, εἶνε καρπὸς ἀγλαῶς ἀφ' ἐνὸς μὲν τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου τῆς ἀγνότητος καὶ καθαρότητος τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστιανοῦ.

Διὸ καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ποσῶς, ὅτι ὑμεῖς, οἵτινες ἔχετε πίστιν ἀκριβῆς εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸς σεπτὰς παραδόσεις τῆς ἐκκλησίας ἀγωνίζεσθε ἐντίμως καὶ εὐδίκως ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς ὀρθοδοξίας, δὲν ἀμφιβάλλομεν ποσῶς ὅτι αἰσθάνεσθε ὑπὲρ πάντα ἄλλων τὴν πνευματικὴν ταύτην χαρὰν ἐπὶ τῇ Γεννήσει τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν δόξαν τοῦ ὁποῖου ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας ἀγωνίζεσθε τὸν καλὸν καὶ ὑψηλὸν ἀγῶνα τῆς Ὀρθοδοξίας. ἵνα ὅμως ἡ πνευματικὴ αὕτη χαρὰ ἡ πεπληρωμένη ἐν ὑμῖν, δέον, πρὸς τὴν καθαρότητι τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ὑμῶν, νὰ ἔχετε καὶ βίον, ἀγνόν, ἀπηλλαγμένον τῶν ταπεινῶν καὶ χαμαιζήλων, παθῶν, ἅτινα ρυπαίνουσι τὴν ψυχὴν, καὶ φυγαδεύουσιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν θείαν χάριν καὶ πᾶσαν ψυχικὴν χαρὰν καὶ θυμὸν.

Δεδομένου διότι ἡ πνευματικὴ αὕτη χαρὰ εἶνε καὶ ἐθὺς λόγον ἀναλόγος τῇ γνησιότητι τῆς πίστεως καὶ τὴν κατὰ τὴν ὀρθότητα τοῦ βίου τοῦ χριστιανοῦ, οἴκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι ἡμεῖς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τοὺς θεοὺς καὶ ἱεροὺς Κανόνας, καὶ σεβόμενοι ὑπὲρ πάντα ἄλλων τὰς σεπτὰς τῆς ἐκκλησίας παραδόσεις, δικαιούμεθα νὰ αἰσθανόμεθα ζωηρότερον τὴν ψυχικὴν χαρὰν ἢν φωτοβολεῖ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ. καὶ δικαιούμεθα, οὐ μόνον νὰ χαίρωμεν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀλλὰ καὶ νὰ ἐγκουχόμεθα. διότι κατὰ τὴν στεῖραν ταύτην ἐποχὴν τῆς ἀνατέρας καὶ καθαρότερας ἀντιλήψεως τῆς ὀρθοδοξίας ἡμεῖς ἀντιπροσωπεύομεν τὴν ὀρθόδοξον ἀποψιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἥς συνεχίζομεν τὴν ἱστορίαν ὑπὸ τὴν ἄκρατον τῆς ὀρθοδοξίας ἐννοίαν. Ἀλλὰ τότε μόνον δικαιούμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἐγκουχόμεθα ἐπὶ τῇ ἐμμενῇ ἡμῶν εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὴν ἀλώβητον τῆς ἡμετέρας τῶν αἰώνων τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας θεομῶν ὅταν δεικνύομεν καὶ ἔργα ἀνάλογα μὲν γνησιότητι καὶ καθαρότητι τῆς ὀρθοδοξίας ἡμῶν. Ἀληθῶς τότε θὰ καταστάμεν ἄξιοι τοῦ τιμητικοῦ τίτλου, ὃν φέρωμεν, ὡς γνήσιοι ὀρθόδοξοι, καὶ ἄξιοι θεματοφύλακες τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης, τῆς ἐμπιστευθείσης τῇ ἐκκλησίᾳ παρὰ τὸν 7 Ἀγίων οἰκουμενικὸν Συνόδον, ὅταν εἴμεθα τύπος καὶ ὑπογραμμός, οὐ μόνον ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῶν ἔργων.

»Οὕτω λαμβάνω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπρο-

σθεν των ανθρώπων, όπως ίδωσι τα καλά ύμνν έργα, και δοξάσωσι τον πατέρα ήμνν τον εν τοις Ούρανοις. "Οθεν υπό τὸ κράτος τῆς πνευματικῆς ταύτης χαρὰς και ἐλπίδος, ήν διεγείρει εις τήν καρδίαν ήμνν ή εὐσημος, και ἀγία αὐτή των Χριστουένων εορτή, εὐχόμεθα εις ἅπαν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας ήμνν, όπως διεέλθωσι τὰς εὐσημους ταύτας και χαρμοσύνους τοῦ Ἀγίου δωδεκαημέρου εορτὰς εν πλήρει υγείᾳ και πάσῃ οἰκογενειακῇ χαρᾷ και εὐτυχίᾳ.

Τὸν δ' ἐπ' αἰσίσις ἀνατέλλοντα νέον τῆς Χάριτος και τῆς χρηστότητος ἐνιαυτὸν εὐχόμεθα δι' ἕνα ἕκαστον ἐξ ήμνν πλήρη πάσης κατ' ἄμφω εὐτυχίας και καρποφόρον εν ἔργοις ἀγαθοῖς διὰ δὲ τήν ἐκκλησίαν και τὸ ἔθνος εὐχόμεθα, όπως τὸ νέον ἔτος ἀποβῇ πρόξενον πανελληνίου ἐνώσεως συνεργασίας, οὐ μόνον ἐν τῷ ἐδάφει τῆς Ἐθνικῆς, ἀλλὰ και τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμνν ἰδεολογίας, ἵνα πάντες ἐνὶ στόματι και μίᾳ καρδίᾳ δοξάζωμεν ταυτοχρόνως και ὁμοιομόρφως τὸ πάντιμον και μελαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις και ἡ εἰρήνη σὺν τῇ πατρικῇ ήμνν εὐχῇ εις εὐλογία εἴῃ μετὰ πάντων ήμνν σὺν γυναιξὶ και τοῖς τέκνοις και πάντων των ἐν Χριστῷ ἀδελφών.

† ὁ Π. Φλωρίνης Χρυσόστομος

ΣΤΗΝ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Υπό τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου και αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι

Ὡς ἐγράψαμεν και ἐν τοῖς προηγουμένοις ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διετήρει τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

Και ἐξήτησεν μὲν ὁ Πάππας Γρηγόριος παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱερμίου τοῦ Β' τήν εισαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου και ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ὁ Πατριάρχης ἀπέκρουσε ταύτην και συνεκάλεσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδον, ἐν τῇ ὁποίᾳ μετὰ ἄλλων παρευρέθησαν οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς ὡς Ἀντιπρόσωπος και τοῦ Ἀντιοχείας Ἰωακείμ Γ', και ὁ Ἱεροσολήμων Σωφρόνιος. Ἡ Σύνοδος αὕτη ἀπέκρουσε τήν εισαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ και ὥρισεν ὅπως ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ διαμένωσιν ἀσάλευτα τὰ ὑπὸ τῆς Πρώτης ἐν Νίκαιᾳ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ. Δὲν ἦσαν ἡμέρας μορφωμένοι οἱ ἀποτελέσαντες τήν Σύνοδον ταύτην Ἀγιοὶ Πατριάρχαι και Ἀρχιερεῖς, Ἀρτιώτατα μορφωμένοι και σοφοί, ἀλλὰ ἄνθρωποι ἄνθρωποι και χριστιανοὶ και Ἀρχιερεῖς κατ' ἐπίγνωσιν.

Δὲν ἔπαυσεν ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία νὰ παρενοχλῇ τήν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἄλλοτε μὲν ἐμμέσως, ἄλλοτε δὲ ἀμέσως.

Ἐνεκεν τούτου πολλάκις μετὰ των Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνεκλείετο, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ των κατωτέρω.

Ἐνεκεν τούτου τῷ 1900 ὁ Σοφολογιστάτος Σπαθάρης Καθηγητῆς

Ἔκαμε ἐιδικὴν διάλεξιν κατὰ τῆς εισαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου περὶ τῆς ὁποίας πολλὰ ἐγράφησαν ἐν τοῖς προηγουμένοις. Ἐπίσης δὲ τῷ 1913 ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ δ' Γ', ὑπέβαλεν ἐρώτημα πρὸς πάσας τὰς ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἡμερολογίου. Τότε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετὰ μελέτην τοῦ ζητήματος και ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ διδρῶσις τοῦ ἡμερολογίου ἐξαρτάται ἐκ περιστάσεων και συνθηκῶν ἐθνικῶν και κοινωνικῶν.

Ὡσαύτως κατὰ τὸ 1919 ἀνακηρύχθησεν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνέστησεν Ἐπιτροπὴν ἐκ των Συνοδικῶν Δημοκριτῆδος Γερμανοῦ και Ναυπακτίας Ἀμβροσίου

και των Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Δημ. Αἰγινήτου, Ἐμμ. Ζολῆτας και Χρυσ. Παπαδοπούλου, ἡτις μετὰ ἐπιτακτικὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος ἀπεφάνθη μειοψηφίαντος τοῦ Ἐμμ. Ζολῆτας, ὅτι «ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου μὴ προκύπτουσα εἰς δογματικούς και κοινωνικούς λόγους, δύναται νὰ γίνη μετὰ συμφωνίαν πασῶν των λοιπῶν Ὁρθόδοξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ἰδίως μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰς ὃ θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀνατεθῇ ἡ πρωτοβουλία πάσης σχετικῆς ἐνεργείας, ὑπὸ των ὅρων οὐχὶ τῆς προσχωρήσεως εἰς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλὰ τῆς συντάξεως νέου ἡμερολογίου, ἐπιστημονικῶς μὲν ἀκριβεστέρου, ἐστερημένου δὲ και των ἄλλων ἐλαττωμάτων των δύο ἐν λοχῷ ἡμερολογίων, τοῦ Ἰουλιανοῦ και τοῦ Γρηγοριανοῦ.»

Ἡ πρότασις αὕτη τῆς Ἐπιτροπῆς ὑπεβλήθη εἰς τήν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡτις μετὰ συζητήσιν ἀποδεχθεῖσα αὐτὴν ἀπεφάσισε παρψηφεῖ, ὅπως προστεθῇ εἰς αὐτὴν «ἐὰν ἡ πολιτεία μὴ ἐλπίζουσα τελεῖαν ἀποπεράτωσιν τοῦ νέου ἐπιστημονικοῦ ἡμερολογίου, ἀίσθανομένη δὲ αὐθιγὰς τὰς δυσχερεῖας τὰς σχετικές, ἐφ' ὅσον και τὰ ὅμορα κράτη ἐδέχθησαν τὸ γρηγοριανόν, νομίζει ὅτι δὲν δύναται νὰ παραμεινῇ εἰς τὸ σήμερον ὑφιστάμενον ἡμερολογικὸν καθεστῶς, εἶναι ἐλεύθερη νὰ δεχθῇ τὸ Γρηγοριανόν, ὡς εὐρωπαϊκὸν ἡμερολόγιον, τῆς Ἐκκλησίας κρατούσης μέχρι τοῦ νέου ἐπιστημονικοῦ ἡμερολογίου, τὸ Ἰουλιανόν.»

Τὴν ἀπόφασιν τῆς ταύτης μετὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διεβίβασεν πρὸς τήν Κυβέρνησιν και τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον και οὕτω τὸ ζήτημα παρέμεινεν μέχρι νεωτέρας ὑποκινήσεως.

Τὸ ζήτημα ἐπανέρχεται τελεσιδικῶς πλέον ἀφ' οὗ εὐρέθησαν πρὸς τοῦτο τὰ κατὰλληλα πρόσωπα και αἱ μεγάλαι φυσιογνωμαὶ αἱ τιμώμεναι διὰ τὴν πολυμάθειαν και τὴν ἀπέραντον μόρφωσιν και διὰ τὸ διακρίνον αὐτοὺς συγχρονισμένον πνεῦμα.

(Ἀκολουθεῖ)

Σκέψεις ἐπὶ τῷ Νέῳ ἔτει

ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

Υπό τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Γοργὰ τρέχει τὸν δρόμον του ὁ Χρόνος. Νομίζεις κανεὶς ὅτι εἶναι ποταμὸς ὀρμητικὸς και τρέχει μὲ ἀκατάσχετον ὀρμητικότητα πρὸς τὰς ἐκβολὰς του Τρέχει και παρασύρει ὅ,τι και ἂν εὔρη ἐμπρὸς του. Παρασύρει, ὄνειρα, πόθους, συναισθηματικά και τόσα ἄλλα προσφιλή. Καὶ μὲ τὴν ὀρμητικότητά του πόσα κενὰ δημιουργεῖ! Ἠγαπημένε, ὑπάρξεις τὰς φέρει μακρὰν μας διὰ πάντα και μᾶς ἀφήνει κενὰ, τὰ ὁποῖα καταλαμβάνει ὁ πόνος. Ποῖος λοιπὸν δὲν τρομάζει εἰς τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν ἰδιότητα τοῦ Χρόνου; Ποῖος θὰ εἶναι τόσοσιν τολμηρὸς, ὥστε διασκεδάζων θὰ παρατηρῇ τὴν ὀρμητικότητα τῆς πορείας τοῦ χρόνου και δὲν θὰ θέλῃ τὸν ἐρχόμενος εἰς ἐαυτὸν νὰ περισώσῃ ὅ,τι δύναται και ὅ,τι πολυτιμότερον τυγχάνει δι' αὐτόν; Παρῇλθεν ἐν ἔτος και ἐξερρίφθῃ εἰς τὸν ὠκεανὸν τὸν αἰῶνα. Τὶ ἐλῆρε μαζὶ του; Τὶ ἐδημιούργησε; Πῶς μᾶς παρέδωσε εἰς τὸν Νέον Χρόνον; Αἰεταὶ αἱ σκέψεις και τὰ ἐρωτηματικά πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσουν σήμερον ὅτε εἰσερχόμεθα πανηγυρικῶς εἰς Νέον ἔτος.

Σκέψεις μεγάλαι και ἐπιβεβλημένα διὰ τὸν Χριστιανόν, διότι διὰ τούτον ὑπάρχουν και πράγματα λίαν πολυτίμα

τὰ ὁποῖα ἐὰν παρασύρῃ ἡ καταστρέψῃ ἡ ῥοή τοῦ Χρόνου, οὗτος θὰ καταστραφῇ και θὰ ἀπολέσῃ τὸ πᾶν. «Τὶ δώσῃ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ» λέγει ἡ Ἀλήθεια, τὸ Φῶς, ὁ Γεννηθεὶς ἐν Φάτνῃ Ἰησοῦς. Αὐτὸ εἶναι τὸ πολυτίμιον διὰ τὸν Χριστιανόν, τὸ ὁποῖον ἀλλοιμονον, ἐὰν ἡ ῥοή τοῦ χρόνου τὸ καταστρέψῃ. Εἶναι πράγματι τὸ πολυτιμότερον διὰ τὸν Χριστιανόν ἡ ψυχὴ, διότι τὰ πάντα παρέρχονται και ἐκείνη ζῇ εἰς τὸν αἰῶνα.

Αὐτὸ λέγει και ὁ Θεὸς Ἰωάννης εἰς τὴν Πρώτην του Καθολικὴν Ἐπιστολὴν «Ὁ κόσμος παράγεται και ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ» ὁ δὲ ποιὼν τοῦ θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Ἐὰν ὁ Χριστιανὸς κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ προστατεύει τὴν ψυχὴν του και ὁ χρόνος ῥέων δὲν τὴν καταστρέφει ἀλλὰ τὴν παραδίδει Ἀγίαν νὰ ζῇ εἰς τὸν αἰῶνα.

Μία στιγμή τοῦ χρόνου ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καταστρέψῃ τὴν ψυχὴν μας τὴν ὁποῖαν ἔκαμε ὁ Θεὸς νὰ ζῇ εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ μία ἀόκητη στιγμή τοῦ χρόνου ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν μας και νὰ τῆς χαρίσῃ τὴν αἰωνιότητα. Εἰς μίαν στιγμὴν γίνεται τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον καταστρέφει τὴν ψυχὴν μας, εἰς μίαν στιγμὴν ἐξέρχονται ἐκ τῆς καρδίας τὰ ὀλίγα αὐτὰ λόγια «Μνήσθητί μου Κύριε ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου» τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ χαρίσουν εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ζῶν τὴν αἰώναν.

Ὡστε και τὴν στιγμὴν τοῦ χρόνου πρέπει ὁ χριστιανὸς νὰ ἐκμεταλλεύεται και νὰ προσέχη, ἐὰν θέλῃ νὰ σώσῃ τὸν πολυτίμιον και ἀνεκτίμιτον θησαυρόν, ὅστις λέγεται ψυχὴ. Ναὶ τὴν στιγμήν τοῦ χρόνου, εἰς μίαν γέφυραν σιδηροδρόμου περιστρεφομένην, ἡ ὁποῖα ἦναι τὰς δύο ὁχθὰς ποταμοῦ, ἦτο φύλαξ ὁ ὁποῖος ἦνοιγε αὐτὴν ὅταν ἐπρόκειτο νὰ διέλθουν διὰ τοῦ ποταμοῦ πλοῖα και ἔκλειε αὐτὴν ὅταν ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ διὰ τῆς γραμμῆς ὁ σιδηροδρόμος. Φίλος τις τοῦ φύλακος θέλων νὰ διέλθῃ μὲ τὸ πλοῖον του πορνεύεισε τοῦτον νὰ ἀνοίξῃ τὴν γέφυραν. Ὁ φύλαξ λέγει δὲν δύναται διότι ἐντὸς δέκα λεπτῶν καταφθάνει ἡ ἀμαξοστοιχία. Ὁ φίλος αὐτοῦ πλοίαρχος λέγει «εἶναι ἀρκετὰ τὰ δέκα λεπτά διὰ νὰ διέλθῃ τὸ πλοῖόν και νὰ κλεῖσῃ ἡ γέφυρα διὰ τὸν σιδηροδρόμον. Πεισθεὶς ὁ φύλαξ ἀνοίγει τὴν γέφυραν και διέρχεται τὸ πλοῖον. Μόλις τὸ πλοῖον διήλθεν ἡκούσθη ἡ ἀμαξοστοιχία ἐρχομένη.

Μὲ τὴν καρδίαν σφοδρῶς παλλομένην και τοὺς δόδοντας συσφιγμένους ὁ φύλαξ ἠγωνίζετο μὲ δὴν τὴν δυνατὴν ταχύτητα νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γέφυραν εἰς τὴν θέσιν τῆς. Σχεδὸν τὸ κατῳρθώσε. Μίαν ἀόκητη στιγμὴν χρόνου ἐὰν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του, αἱ γραμμὰ θὰ ἤρχοντο εἰς τὴν θέσιν των και ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ διήρχετο ἄλλ' ἡ στιγμή ἐκείνη δὲν ὑπῆρχε και ἡ ἀμαξοστοιχία ἔπεσε εἰς τὸν ποταμὸν παρασύρουσα και τὰς ἀμάξας τὸν ἐπιβατῶν και ὅλοι αἱ ἀμάξαι μετὰ των ἐπιβατῶν κατεστράφησαν ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ φύλαξ πρὸ τοῦ καταπληκτικοῦ μεγέθους τῆς καταστροφῆς ἔχασε τὰς

φρένας και ἔκτοτε δὲν ἔπαυσεν ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις αἱ ὁποῖαι ἀνῆλθον εἰς τὰ χεῖλη του κατὰ τὴν σιγὴν τῆς καταστροφῆς. «Ἀχ, ἓνα μόνον λεπτόν...»

Ἐνα λεπτόν, ναί, ἓνα λεπτόν. Μία στιγμή χρόνου ἀξίζει ἓνα αἰῶνα.

Λοιπὸν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν στιγμής του χρόνου τίς λογικὲς καὶ σύνους χριστιανὰς θὰ περιφρονήσῃ;

Τὸ Νέον Ἔτος ἄς μᾶς δώσῃ τὴν φρονήσιν αὐτὴν, ἔαν τὸ παρελθὸν ἔφυγε χωρὶς νὰ μᾶς τὴν δώσῃ καὶ ἄς ἐνθυμούμεθα τὸν προφῆτην Ἡσαΐαν ὁστις ἔκραζε καὶ ἔλεγε: «Ζητεῖτε τὸν Κύριον, ἐν ὅσῳ δύναται νὰ εὕρεθῇ ἐπικαλεῖσθε αὐτόν» ἐν ὅσῳ εἶναι πλησίον. » (Ἡσ. νβ'. 6)

Ο ΣΩΤΗΡ ΗΛΙΟΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ἀνατέλει καὶ πάλιν ἡ Μεγάλῃ ἡμέρᾳ τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ θὰ φέρῃ τοὺς Χριστιανοὺς εἰς κόσμους ὕψηλους καὶ ὠραίους καὶ θὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ ἀφήσουν, ἔστω καὶ δι' ὀλίγον τὸν πόνον καὶ τὴν ὀδύνην ποὺ καθημερινῶς προκαλοῦν εἰς αὐτοὺς αἱ σκληραὶ συνθήκαι τῆς ζωῆς. Χαρὰ καὶ συγκίνησις, αἰσθημάτων ἱερὰ καὶ ὑψηλὰ, τὸ ἐν θὰ διαδέχεται τὸ ἄλλο μέσα εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν καὶ θὰ προβάλλῃ εἰς τοὺς νοερούς ὀφθαλμούς τῶν τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος τοῦ ἐνσαρκωθέντος «δὲ» ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν».

Ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας Ναὶ, ἐν τῇ εὐλογημένῃ αὐτῇ πόλει, ἥτις ἐδέχθη τὸ φῶς πρώτη καὶ ἡγιασθῇ καὶ τὸν ἀγιασμόν τῆς τὸν θεῖον σημερον τὸν χαρίεις εἰς ὅσους κλίνουν γόνυ ἐνώπιον τοῦ θεοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης. Αἰῶνας πολλοὺς πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ, ὁ Προφῆτης Ἡσαΐας παρέβαλεν τὸν Σωτῆρα Χριστὸν πρὸς μέγα φῶς, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ λάμψῃ καὶ φωτίσῃ τὸν κόσμον. «Ὁ λαὸς ὁ κατήμενος ἐν σκότει, εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾳ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς» (Ἡσαΐας 9, 1-2). Ἡ κατὰστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκετο ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐφαίνετο καθημένη εἰς τὸ σκότος, εἰς τόπον ἐπισκιαζόμενον ὑπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πνευματικοῦ. Ἦλθεν ὁ Σωτὴρ διὰ νὰ φωτίσῃ αὐτὴν καὶ ὥσῃ.

Δι' οὗ καὶ ἡ Ἐκκλησία χαίρει τὴν γέννησιν Του ὡς ἀνατολὴν ἡλίου καὶ ψάλλει «Ἀνέτειλας, Χριστέ ἐκ Παρθένου, νοητὴ Ἥλιε τῆς Δικαιοσύνης» ψάλλει, καὶ ἐπαναλαμβάνουσα τοὺς λόγους τοῦ Προφῆτου Ἡσαΐου, ἀναμέλπει: «Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐπέφανε τοῖς ἐν σκότει καὶ οἰκᾷ καθημένοις» «Ἀστὴρ μὲνυει τὸν Χριστόν, τὸν ἥλιον τοῖς ἐν σκότει», «Νῦν ἡ Παρθένος οὐρανὸν πλατυτέρα ἐξανέτειλε, γὰρ φῶς τοῖς ἐσκοτισμένοις» καὶ πάλιν «Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, γεννηθέντος ἐκ τῆς Ἀγίας Παρθένου, πεφώτισται τὰ σύμπαντα», «Ὁ σαρκαθεὶς φῶς ἡμῖν ἔλαμψας, Χριστὸς ὁ Θεός, τῇ σῇ παρουσίᾳ, φῶς ἐκ φωτός...». Ἡ τελευταία αὕτη ἔκφρασις ἐκ τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως. Ἀλλὰ ζωηρότερον αἱ ὁμολογίαι ἐξέφρασαν τὴν ἰδέαν περὶ τοῦ Κυρίου, ὡς ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης καὶ ὡς φωτός, εἰς τὸ ἀπολυτικὸν τῆς εὐρητῆς:

«Ἡ Γέννησις σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀνέτειλε τὸν κόσμον τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως... Σὲ προσκυνεῖν τὸν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης...»

Οὕτως ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ὁμολογία ὀνομάζει τὸν Σωτῆρα κατ' ἐξοχὴν ἀνατολὴν, ἥτις ἔρριψε τὸ φῶς τῆς ἀληθείας εἰς τοὺς ἐν σκότει καὶ οἰκᾷ θανάτου καθημένους ἀνθρώπους.

Τὸ φῶς δίδει ἐλπίδα εἰς τὸν ἐν σκότει

βαδίζοντα ἄνθρωπον, οὕτω μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης ἐγεννήθη μέσα μεγάλη ἐλπίς εἰς τὴν ὑπὸ σκιδν καὶ τὸ σκότος εὕρισκομένην ἀνθρωπότητα.

Ναί, δταν ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Χριστός, ἐρείπια ἦσαν παντοῦ πνευματικὰ. Κατέκειντο εἰς σάρον ἄμορφον πολιτισμὸν παλαιοὶ καὶ συνειδήσεις καὶ κόσμοι οἱ ὁποῖοι, εἰχον γνωρίσει τὴν δόξαν καὶ τὸ φῶς οὐχὶ τὴν ἀληθινήν. Ἦλθεν μέσα εἰς μίαν φάντην, ὡς ἀπλοῦς ἄνθρωπος. Ἠγρόντησαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ θεῖον βρέφος ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἡ Ἐργασία καὶ ἡ Ἀγνότης. Ἐξῆσε μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ πάντοτε ἔλαμπε διότι ἦτο φῶς καὶ ἥλιος.

Εἰς τὰ ὀλίγα ἔτη τῆς ζωῆς Του ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁποῖα ἤρχισαν μὲ τὴν δόξαν τῆς ταπεινῆς Φάντης καὶ ἐτελείωσαν μὲ τὸν θρίαμβον τοῦ Σταυροῦ, κατάρθωσε νὰ ὁλοκληρώσῃ μίαν διδασκαλίαν ὑπεράνω τοῦ ἡθικοῦ μεγαλείου καὶ νὰ ὠψώσῃ ἐνώπιον τῆς ἀνθρωπότητος τὸ σύμβολον τοῦ ἱερωτάτου ἀγώνος, τῆς ἀληθείας ἐναντίον τοῦ ψεύδους, τῆς δικαιοσύνης, ἐναντίον τῆς ἀδικίας, τῆς ἰδέας, ἐναντίον τῆς ὕλης, τῆς ἠθικῆς τάξεως κατὰ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι παρασύρουν καὶ καταστρέφουν ἄτομα, λαοὺς, κοινωνίας. Πόσοι ἔχθροὶ δὲν ὠψώθησαν κατ' αὐτῆς τῆς ὥραιας τῆς θείας Διδασκαλίας, πόσοι ἀντιθέσεις καὶ πόλεμοι δὲν ἐστράφησαν ἐναντίον τῆς. Ὁ ὑπερόσιτος Λόγος ἐθριάμβευσε καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὰς καταγίδας καὶ τοὺς χειμῶνας καὶ τοὺς ἀφαντάστους διωγμούς, τῶν πάντοτε, δωρεὶ εἰς τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν πονοῦντα, τὸν γυμνητεύοντα, τὸν ἀγωνιζόμενον πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὴν δυστυχίαν, τὴν ὠραίαν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀληθινὴν παρηγορίαν. Ἡ Φάντη δὲν σβύναται ἀπὸ τὴν μνήμην τῶν πιστῶν καὶ ὁ Σταυρὸς δὲν λησμονεῖται ἀπὸ τοὺς ὑποφέροντας.

Χωρὶς ἐλπί, χωρὶς πῦρ καὶ σίδηρον. Μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν θυσίαν ὁ Μέγας Σωτὴρ καὶ εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος, ἀνέτειλες ἐκ τῆς φάντης ἥλιος λαμπρός, ἐθεμελίωσε τὸν νέον κόσμον. Ὑψωσε ἐνώπιον τοῦ κόσμου τὴν διδασκαλίαν Του καὶ σὲ κατηύγαγε μὲ τὸ ἀνέσπερον Φῶς Του καὶ ἐσώθη ὁ ἄνθρωπος. Οἱ ἐρευνῆται δὲν ἀρνούνται τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν Του.

Οἱ ἀπιστοὶ δὲν κατορθώνουν νὰ στηρίξουν τὴν ἄρνησιν των. Ἀκόμη τώρα διώκται Του, δὲν πείθουν τὸν λαόν των νὰ συντρίψῃ τὴν εἰκόνα Του. Καμμία βία δὲν κατάρθωσε νὰ πείσῃ τοὺς πεισμένους λαοὺς τῶν Ἀντιθησκευτικῶν καὶ Ἀντιχριστιανικῶν συστημάτων καὶ Ἀθεϊκῶν διδασκαλίων. Ὅτι εἶναι καιρὸς τὰ λησμονήσουν τὴν πίστιν των, Ἐνῶ τὰ πάντα καίονται καὶ μεταβάλλονται εἰς ἀρείματα καὶ πινταχοῦ ἀπλοῦται τὸ σκότος, οἱ ἄνθρωποι διακρίνουν τὸ φῶς ἐν τῷ σκότει ὡς ἀκτῖνα ἐπίδος καὶ προσερχονται εἰς Ἐκεῖνον ὁ Ὅποιος σημερον ἐγεννήθη ἐκ τῆς παρθένου ἐν τῇ φάντῃ τῆς Βηθλεὲμ.

Δι' ὅς ψάλλομεν καὶ ἡμεῖς μετὰ χαρὰς μεγάλης τὸν θεῖον ὕμνον, τὸν ὁποῖον ἔφαλλαν οἱ αἰῶνες καὶ ἐπληροῦτο τὰ σύμπαντα χαρὰς καὶ εὐφροσύνης. «Τὰ σύμπαντα σημερον χαρὰς πληροῦνται, Χριστοῦ τεχθέντος ἐκ τῆς παρθένου».

ΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ὅν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ Νόμῳ καὶ οἱ Προφῆται, εὐρήκαμεν Ἰησοῦν. λέγει ὁ Φίλιππος πρὸς τὸν Ναθαναὴλ. Πράγματι περὶ τῆς ἐνσαρκου οἰκονομίας καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ἔγραψεν ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ προφῆται. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀποτελεῖ ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἥτις, ἐλθόντος τοῦ πληρώματος τοῦ χρόνου, ἐξεπληρώθη

καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐγεννήθη ἐκ τῆς Παρθένου Θεοτόκου. Ἡ τοιαύτη ἐπαγγελία ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀμέσως μετὰ τὴν πτώσιν καὶ κατὰ σειρὰν οἱ προφῆται ἔγραψαν περὶ αὐτῆς.

Εὐδαίμονες εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἀναμνήσεως τοῦ Μεγάλου αὐτοῦ Γεγονότος τῆς κατὰ Σάρκα Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἐδεωρῆσαμεν σκόπιμον νὰ ἀναφέρωμεν κατὰ σειρὰν τὰς κυριωτέρας τῶν τοιούτων προφητῶν καὶ προφητειῶν, αἰτινες ἀνήγγειλαν τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Πρῶτον ὁ Ἀναρχος Θεὸς λέγει εἰς τὸν ἐκπεσόντα ἄνθρωπον ἀμέσως μετὰ τὴν πτώσιν «Καὶ ἔχθραν θήσω ἀναμέσον σου (δηλαδὴ τοῦ πνεύματος τοῦ σκότους) καὶ ἀναμέσον τῆς γυναίκος, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματος σου, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς» (Γενέσεως γ'. 15).

Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ λέγει «Ἦμιν εὐλογῶν εὐλογῆσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, καὶ ἐνέιλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματι σου τὰ ἔθνη τῆς γῆς» (Γεν. κβ'. 17—18). Ἐπίσης πρὸς τὸν Ἰακώβ λέγει: «Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα, καὶ ἡγουμένος ἐκ τῶν μνηστῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ, ὃ ἀπόκειται, καὶ αὐτὸς προσδοκῆται ἐθνῶν» (Γεν. μδ'. 10).

Τι λέγουν οἱ Προφῆται:

«Ἰδοὺ ἐξαποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου, καὶ ἐπιβλέψεται ὁδὸν πρὸ προσώπου μου, καὶ ἔξαφνης ἴξει εἰς τὸν ναὸν ἐαυτοῦ Κύριος, ὃν ὑμεῖς ζητεῖτε, καὶ ὁ ἄγγελος τῆς διαθήκης, ὃν ὑμεῖς θέλετε. Ἰδοὺ ἔρχεται λέγει Κύριος Παντοκράτωρ» (Μαλαχίου ι'. 1).

Παιδιὸν ἐγεννήθη ἡμῖν, τὶός καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ ὧμου αὐτοῦ, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ Μεγάλῃς βουλῆς Ἀγγελος. Μετὰ τὴν ἀρχὴ αὐτοῦ καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον» (Ἡσαΐας θ'. 67).

«Ὁ λαὸς ὁ κατήμενος ἐν σκότει, εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ οἰκᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς» (Ἡσαΐας 9 1—2).

«Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται Υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουὴλ» (Ἡσαΐας ξ' 14).

«Καὶ σὺ Βηθλεὲμ οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ, μὴ ὀλιγοστός εἰ τοῦ εἶναι ἐν χιλιάσιν Ἰούδα ἐκ σου γὰρ μου ἐξελεύσεται, πρὸς εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ αἱ ἐξοδοὶ αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἕξ ἡμερῶν αἰῶνος» (Μιχαίας ε'. 2).

Ὁ Μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας προδιαγράφει ἀριδίῳ τὰ θαύματα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὴν θεῖαν αὐτοῦ διδασκαλίαν, λέγων:

«Ἀπωλὸς τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν κρύψω... Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ ἐνεκεν ἐχρισέ με εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τῇ καρδίᾳ, κηρύξαι αἰχμαλώτους ἄφρων, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, καλέσαι ἐναιαυτὸν Κυρίου δεκτόν, καὶ ἡμέραν ἀποδόσεως» παρακαλέσαι πάντας τοὺς πενθοῦντας (Ἡσαΐας κδ'. 14).

Ἐθνη ὃ οὐκ οἶδας σε, καὶ λαοί,

οὐ οὐκ ἐπίστανται σε, ἐπὶ σὲ καταφύ-
ξονται, καὶ διαθήσονται ὑμῖν διαθήκην
αἰώνιον (Ψαλμὸς ξα'. 12)

Ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβαλὼ εἰς τὰ θεμέλια
Σιών λίθον πολυτελῆ, ἐκλεκτόν, ἀγρο-
γωνιαῖον, ἐντιμὸν εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς,
καὶ ὁ πιστεύων, οὐ μὴ κατασυνθῇ καὶ
ἂν ἐπ' αὐτῷ πεποιθὼς ᾖ, ἔσται σοὶ εἰς
ἀγίασμα, καὶ οὐχ ὥς λίθον προσκόματι
συναντήσῃ, οὐδὲ ὥς πέτρα καὶ πτώ-
ματι (Ψαλμὸς νε'. 5)

Ἐξ ὅλων τῶν περὶ τῆς τοῦ Σωτή-
ρος Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως καὶ τοῦ
Θείου Αὐτοῦ ἔργου καὶ τῆς Διδασκαλίας
Του Προφητειῶν ἀνεφέρμεν τὰς κυ-
ριωτέρας, ἵνα ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ τοῦ
Θεοῦ ἐπαγγελία περὶ τῆς Ἐνανθρωπή-
σεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ ἐ-
πραγματοποιήθη καὶ ὅτι ὁ Κύριος
ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ προα-
ναγγελθεὶς ὑπὸ τῶν Προφητῶν Σωτὴρ
τοῦ Κόσμου.

ΕΡΑΝΟΣ

ὑπὲρ τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου
τῶν Γενσίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος	Δρχ. 100.000
Σεβασμ. Ἐπίσκ. Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος	» 100.000
Σεβασμ. Ἐπίσκ. Διαιλείας κ. Πολύκαρπος	» 100.000
Πρόεδρος Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Κη- ρύκος Βασίλειος	» 100.000
Ἀντιπρόεδρος Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Κόντος Ἀλέξ.	» 500.000
Μέλος Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Γ. Κότης	» 50.000
» » Ἀλημόνος Στ.	» 50.000
» » Κυριακόπουλος	» 50.000
» » Κρεμύδας Π.	» 30.000
» » Φουντής Πέτρ.	» 20.000
» » Ραυτοπούλου Σ.	» 20.000
» » Μανουσάκης	» 30.000

Ἐρανὸς Μελῶν Διοικ. Συμβ. Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Β'. καταβολή	» 130.000
Ἄγ. Ἀχιλλῖος Ἀθηνῶν	» 21.000
Ἄγ. Παρασκευὴ Ἀθηνῶν	» 83.200
Ζωὸδ. Πηγή Πειραιῶς	» 108.000
Ἁγία Αἰκατερίνη Ἀθηνῶν	» 5.450
Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι Ἀθηνῶν	» 100.000
Ἄγ. Δημήτριος	» 37.350
Μυρτιδιώτισσα Παλ. Φάληρον	» 5.000
Ἄγ. Ἀνδρέας Περιστερί	» 25.400
Ἄγ. Τριάς Νίκαια	» 35.700
Τρεῖς Παρθένες Ροῦφ	» 18.700
Μεταμόρφωσις Κυψέλης	» 48.000
Εὐαγγελίστρια Πειραιῶς	» 51.500
Ἄγ. Φίλιππος	» 49.300
κ. Ἰωάν. Γεωργίου	» 30.000
κ. Π. Λαμέρας	» 50.000
κ. Αἰκατέρ. Ματρώζου	» 20.000
κ. Γεώργιος Τσουκαντάς	» 10.000
κ. Ἄννα Ἀθανασίου	» 5.000
κ. Σοφία Ματρώζου	» 5.000
κ. Γερ. Ἀμπάτης	» 5.000
Ἀνώνυμος	» 5.000
κ. Ἀθ. Ζώρτος	» 50.000
κ. Νικ. Πετρόπουλος	» 70.000
κ. Παν. Μπακοῦρος	» 5.000
κ. Χαράλ. Χακκίδης	» 5.000
Ἀνώνυμος	» 100.000
Ἱερὸς Ν. Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνος	» 36.000
κ. Ἀθαν. Ματζῶρος	» 20.000
Ἱερ. Ναὸς Ταξιαρχῶν Νέας Ἰωνίας	» 100.000
Ἱερὸς Ναὸς Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς	» 60.100
Ἱερὸς Στέφ. Κοκκόρας	» 40.000
Ζαφείριος Θαλασσινός	» 50.000
Κωνστ. Τσασσαρούνης	» 20.000
Ἀνώνυμος	» 10.000

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἀντίγραφον τῆς
ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκο-
νομικῶν Ἐγκυκλίου Διαταγῆς διὰ τῆς
ὁποίας ἀπαλλάσσονται οἱ Γ.Ο.Χ. τῆς
ὑπὲρ τοῦ Κλήρου φορολογίας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν
Γεν. Δ/σις Δημοσ. Λογιστικῆς
Διευθύνσις II
Τμήμα Β'.
Γραφεῖον 2ον
Ἀριθ. πρωτ. 274568)III)141
Ἀρ. ἐγκ. ΠΟΝΕΟ 354

Π ε ρ ῖ λ η ψ ι ς

Ὅτι αἱ Κοινότητες τῶν Γνησίων Ὁρ-
θοδόξων Χριστιανῶν δὲν ὑπάγονται εἰς
τὴν καταβολὴν τοῦ 25 ο/ο.

Π ρ ὶ ς

- 1ον) Τὸ Παράρτημα Χαλκίδος τῆς Ἑλλη-
νικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ.
- 2ον) Τὸ Παράρτημα Βόλου τῆς Ἑλληνικῆς
Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ 30/8/46 αἰτή-
σεώς σας, γνωρίζομεν ὅτι ἐφ' ὅσον ἀπο-
τελεῖτε ἀνεξάρτητον Ὀρθόδοξον Ὀργά-
νωσιν, ἥτις ἐγνώρισεν ἡμῖν τὸ Τ.Α.Κ.Ε.
οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μετὰ τὴν Ὁρθόδοξον
Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος οἱ δὲ ἱερεῖς ὁ-
μῶν δὲν μισθοδοτοῦνται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου
Ταμεῖου.

Ὁ Ἀναγκαστικὸς Νόμος 339/45 περὶ
μισθοδοσίας τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ἐφαρμόζεται
ἐφ' ὑμῶν.

Ὁ Διευθυντὴς
Δ. ΜΑΝΩΛΕΣΟΣ

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον
Ὁ Προϊστάμενος Διεκπαιρώσεως
(Τ.Σ.) ὑπογραφή δυσανάγνωστος

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον
Ἀθήναι 18/21-10-46
(Ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΛΑΤΙΚΗ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. φύλ. 18)

Καὶ μέχρις ἐδῶ τῆς (φυσικῆς δηλ.
γνώσεως) χειραγωγεί ἡμᾶς ἡ φιλοσοφία
καὶ ὁ κοινὸς νοῦς (λογικὴ). Ἐντεῦθεν
ὅμως ἐφαίμενοι πληρετέρας γνώσεως
ἀναφερομένης εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ Θε-
οῦ, τὰς ιδιότητας αὐτοῦ καὶ τὰς πολ-
λαπλὰς πρὸς τὸν κόσμον σχέσεις, ἀδυ-
νατοῦμεν τελείως νὰ προχωρήσωμεν στε-
ροῦμενοι τῶν γνωστικῶν πρὸς τοῦτο
μέσον.

Ἵνα δὲ γίνῃ κατανοητὴ ἡ στέρρησις
τῶν πρὸς τοῦτο γνωστικῶν μέσων καὶ
παύσασιν αἱ φλυαρίαι τῶν ὕλιστῶν, πε-
ρὶ παραλόγων δοξασιῶν ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ,
γράφομεν τὰ ἑξῆς:

Αἱ δυνάμεις, αἱ ὁδοὶ, δι' ὧν γνωρί-
ζομεν τὸν κόσμον εἶναι αἱ αἰσθησεῖς
μας. Αἱ αἰσθήσεις ὅμως αὐταί, ἀδύνα-
τον ἐνίοτε νὰ προσπορίσουν εἰς ἡμᾶς
γνώσιν καὶ αὐτῶν τῶν ἐγγὺς ἡμῶν εὐ-
ρισκομένων πραγμάτων.

Τὶς δύναται νὰ γνωρίξῃ ἀσφαλῶς
τὰς σκέψεις τοῦ συνομιλητοῦ του, ἐὰν
δὲν ἀνακοινώσῃ οὗτος αὐτὰς;

Τὶς δύναται νὰ γνωρίξῃ τὸ περιεχό-
μενον κιβωτίου τεθέντος ὑπὸ τρίτου ἔμ-
προσθέν του, ἐὰν προηγουμένως δὲν τὸ
ἀνοίξῃ;

Τὶς δύναται νὰ γνωρίξῃ ἐὰν γεγο-
νὸς τί ἔλαβεν χώραν εἰς ἀπόστασιν ὀλί-
γων χιλιομέτρων ἀπ' αὐτοῦ;

Ἐνίοτε δὲ καὶ δι' αὐτὴν τὴν πραγ-
ματικότητα ἐσφαλμένως μᾶς πληροφορο-

ροῦν. Παράδειγμα ἐξαίρετον τῆς ἀλη-
θείας αὐτῆς αἱ ὀφθαλμαπάται. Μολυβ-
δοκόνδυλον ἐμβαπτίζομενον πλαγίως ἐν-
τὸς θαλίνου ποτηρίου ὕδατος δημιουργ-
εῖ τὴν ὀπτικὴν ἐντύπωσιν θλάσεως αὐ-
τοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρόκειται
περὶ ὁρθῆς ἀντιλήψεως τῆς πραγματι-
κότητος;

Ἐὰν λοιπὸν τὰ πράγματα τῆς ἀμέ-
σου ἐμπειρίας δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρί-
ζωμεν διὰ τῶν γνωστικῶν μας μέσων,
τῶν αἰσθήσεων, δυνάμεθα νὰ γνωρίσω-
μεν τὰ τῆς πρώτης αἰτίας τοῦ σύμπαν-
τος τοῦ Θεοῦ;

Μόνον παράλογος καὶ ἀνθρώπος τὸ
ἐλαφρυντικὸν τοῦ ἀκαταλογίστου ἔχων
δύναται ἴσως νὰ τὸ ἰσχυρισθῇ.

Τὸ τέραμα ὁμῶς τῆς γνώσεως τοῦ
ἀνθρώπου διαδέχεται ἡ ἐκουσία καὶ
ἐλευθέρᾳ τοῦ Θεοῦ ἀποκάλυψις, ἡ καὶ
ὑπερφυσικὴ λεγομένη περὶ ἧς ὁ λόγος
ἐν συνεχείᾳ.

Ἐὰν δὲ τὸ μέσον τῆς φυσικῆς τοῦ
Θεοῦ γνώσεως εἶναι ὁ νοῦς, τὸ μέσον
τῆς ὑπερφυσικῆς τοῦ Θεοῦ γνώσεως εἶ-
ναι ἡ πίστις.

Ἐξεταστέον λοιπὸν ἐν προκειμένῳ
τί εἶναι πίστις; καὶ κατὰ πόσον αὕτη
εἶναι ἀξία τοῦ λογικοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

Πίστις κατὰ κανόνα θὰ ἡδύνατο νὰ
ὀρίσθῃ ὥς ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν
αὐτῆς νύξιν.

Δίδει πίστιν ὁ ἔμπορος εἰς τὰς συ-
στάσεις τοῦ ἐγγυητοῦ καὶ παραχωρεῖ
ἐπὶ πιστώσει τὸ ἐμπόρευσμά του. Ἐμπι-
στεύεται δηλαδὴ εἰς τὴν εὐκρίνειαν
τοῦ ἐγγυητοῦ.

Ὡς τοιαύτη δὲ ἡ πίστις στηρίζεται
εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ ἀνθρώπου νὰ
γνωρίξῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ πάντα.

Ἡ πείρα δὲ αὐτὸ μαρτυρεῖ. Εἶναι
ἀδύνατον ὁ ἐκμανθάνων τὴν ἱστορίαν
νὰ ἀναδράμῃ εἰς τὸ παρελθὸν νὰ ἴδῃ
γενομένης τὰς μάχας τῶν Θερμοπυλῶν,
τοῦ Μαραθῶνος, τοῦ Κοινοποδίου, τοῦ
Βατερλώ, διὰ νὰ ἀποφανθῇ μετὰ κύ-
ρους ὅτι ὄντως ἐγένοντο αἱ μάχαι αὐ-
ταί. Τί γίνεται; Δίδει ἐμπιστοσύνην εἰς
τὰ συγγράμματα τῶν συγχρόνων πρὸς
τὰ γεγονότα καὶ οἵτινες ἀπέχουν ἐξ αὐ-
τοῦ ἀπὸ 1-5.000, 6.000 ἔτη. Πάλιν ἡ
πίστις εἰς τὸ μέσον.

Ἀλλὰ καὶ ὁ σπουδαστὴς τῆς γεω-
γραφίας τί περισσότερον τοῦ ἱστοριογράφου
ποιεῖ; Μήπως εἶναι δυνατόν νὰ
διατρέξῃ σύμπασαν τὴν ὑδρογειον προ-
κειμένην νὰ γνωρίξῃ τοὺς ποταμούς,
τὰς λίμνας, τὰ ἔλη, τὰς πόλεις αὐτῆς;
Δίδει πίστιν εἰς τοὺς διαφόρους
περιηγητάς. (Ἐπαύει συνέχεια)

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7383)1946 ἀποφάσεως
τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτο-
δικῶν, ἀνεγνωρίσθη Σωματεῖον ὑπὸ τὴν
ἐπωνυμίαν **Γενικὸν Φιλόπτωχον Τα-
μεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρ-
θοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος** ἐ-
δρεῖον ἐν Ἀθήναις καὶ τοῦ ὁποίου σκο-
πὸς εἶναι ἡ παροχὴ πάσης ὕλικῆς καὶ
πνευματικῆς βοηθείας εἰς τοὺς δεομένους
τοιαύτης ἀπόρους καὶ ἡ ὀλικὴ ἐνίσχυσις
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναγ-
κῶν αὐτῆς.

Διοικεῖται ὑπὸ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
ἐκλεγομένου ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως
κατὰ τὸ καταστατικόν.

Ὁ πληρεξούσιος Δικηγόρος
ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΜΑΡΑΘΑΣ

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Υπό τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Μεγαρίδος
κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Ο Ἰ. Χριστὸς παραβάλλει τὴν μετὰ τῶν μαθητῶν σχέσιν καὶ τῶν ὁπαδῶν τοῦ ἐν γένει πρὸς τὴν σχέσιν τῶν κλημάτων μεταξὺ τῆς ἀμπέλου. «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀμπέλος ὑμεῖς τὰ κλήματα. — Ἰωάννου 12. 5.»

Ὁ Ἰ. Χριστὸς εἶναι ἡ οὐρανία ἀμπέλος καὶ ἡμεῖς εἴμεθα τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου τοῦ, τὴν ὁποίαν ἐφύτευσεν καὶ ἐπότισεν πλουσιοπαρόπως διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ αἵματος. Ἡ ἀμπέλος ἔχει ἀνάγκην ἰδιαιτέρας καλλιέργειας, περιποιήσεως καὶ ἀδιακόπου κηδεύματος διὰ τὰ φέρει καρπὸν. Καὶ ἡμεῖς ἐπομένως ὡς κλήματα καὶ τῆς ἀμπέλου ἔχομεν ἀνάγκην κηδεύματος ἥτοι δοκιμασίας ἀποσκοπούσης τὴν πνευματικὴν μας καρποφορίαν.

Ὁ Κύριος ῥητῶς μᾶς λέγει ὅτι «Πάν κλίμα μὴ φέρον καρπὸν, καθαρίζει αὐτὸ διὰ τὴν φέρει πλεότερον καρπὸν».

Αἱ δοκιμασίαι διὰ τὸν πιστευόμενον εἰς τὸν Χριστὸν εἶναι τρόπον τινα ἐξιλέωσις, εἶναι ἐπίσκεψις τῆς θείας χάριτος, ἡ ὁποία ἀναβλύζει ἀπὸ τῆς ἀκένωτου πηγῆς, τῆς αἰωνίου ζωῆς. Τὸ δένδρον ἐν καιρῷ καταιγίδος καὶ φοβερᾶς λαίλαπτος ἐντείνει τὰς ῥίζας πολὺ βαθύτερον εἰς τὴν γῆν.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ὁ Θεὸς διὰ τῶν θλίψεων θέλει νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἵνα εἰσεέλθωμεν ἔτι βαθύτερον ὑπὸ τὴν ἀμεσον προστάσιαν τοῦ καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ. Ἀδιάφορον ἐὰν αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐσκοτισμένοι εἰς τὸν τρόπον, ὥστε νὰ μὴν ἔχωσι πλήρη ἀντίληψιν καὶ καθίστανται ἀκατάλληλοι πρὸς τελείαν καὶ στενὴν μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν. Εἶναι ἔργον ἀπεριόριστον συμπαιδείας ὅτι ὁ Κύριος δὲν διατάζει νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῆς ὀδυνηρότερης συμφορᾶς καὶ σκληρᾶς δοκιμασίας ἵνα σὲ κατακτήσῃ μέτοχον τῆς θείας μακαριότητος. Πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν καλῶς ὅτι ὁ σταυρὸς τὸν ὁποῖον φέρομεν γίνεται μέσον συγκοινωνίας μετὰ τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ καὶ μέσον εἰσχωρήσεως εἰς τὰ μυστήρια αὐτοῦ — τὸ μυστήριον τῆς κατάρτας, τὴν ὁποίαν ἔφερε πρὸς σωτηρίαν σου καὶ ἐθυσίαν διὰ σὲ καὶ μόνον, ἵνα σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τῆς πείσουσαν τὴν καρδίαν σου ἀγωνίαν.

Βάσταζε λοιπὸν τὸν σταυρὸν, ἀναπολῶν εἰς τὴν μνήμην σου ὅτι εἶναι ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον ἐβάσταζεν ἀπτόητος ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ πρὸς σωτηρίαν σου. Καὶ σὺ μιμήθητι τὸ Σωτήρα. Ἀγάπα τον, διότι ἐπὶ τοῦ σταυροῦ προσέφερεν τὴν ὑψίστην θυσίαν ὁ Ἰησοῦς, ἵνα ἐξελεῶσῃ τὴν θεῖαν δικαιοσύνην, τὴν ἀκαίτουσαν τὴν εἰς θάνατον καταδικὴν σου. Πάντοτε πρέπει νὰ ἐνθυμῇσαι ὅτι εἶναι ἡ σφραγὶς τοῦ προορισμοῦ σου ὁ σταυρὸς.

Πρέπει νὰ γνωρίζῃς καλῶς, ὅτι δὲν θὰ σωθῇς, εἰμὶ διὰ τοῦ σταυροῦ.

Ἐχε πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ ἐδοκίμασε σταυρὸν ὀδυνηρότερον ἀπὸ τὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἐπιτελοφρήθη ὁ ἄνθρωπος τοῦ πόνου.

Συνδεδεμένοι λοιπὸν ἀδιασπάτως μετ'

αὐτοῦ ἀντλοῦμεν θάρρος καὶ δύναμιν ἀκατάσχετον, ἵνα διασχίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν πολυτάραχον τοῦ βίου μας ὠκεανόν. Ὁ πόνος μόνον μᾶς μεταμορφώνει, μᾶς καθιστᾷ ὁμοίους πρὸς τὴν θεῖαν ἐκείνην εἰκόνα, ἡ ὁποία ἀνεφάνη ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς.

Καίτοι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δοκιμάζομεν καθημερινῶς πικρίας καὶ πόνον ὕδωρ ἐκ τοῦ τοῦ χειμάρρου τῶν θλίψεων, ἐν τούτοις πιστεύομεν, ἐλπίζομεν καὶ ἂν ἀκόμη δὲν δυνάμεθα νὰ μεταβάλλομεν τὴν θλίψιν εἰς χαρὰν ὅπως οἱ τρεῖς παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, τοῦλάχιστον διὰ τῆς ἀκραδάντου πίστεως κατορθώνομεν νὰ ἐγκαρτερῶμεν καὶ νὰ ὑπομένωμεν. Διὰ τῆς πίστεως καὶ μόνης εὐρίσκόμεν ἐκείνον ποῦ παρηγορεῖ, ἐκείνον ποῦ γονιμοποιεῖ τὰς θλίψεις μας καὶ τὰς κάμνει ν' ἀναβλύζουν ἀπὸ αὐτὰς θησαυροὶ δόξης καὶ ἀξίας.

Εὐτυχὴς ὅστις γνωρίζει νὰ πιστεύῃ! Τοιούτοτρόπως τὰς ἐπιθυμίας μας ἡ πίστις τὰς μετριάζει καὶ τὰς διευθύνει τὸν πόνον μας τὸν ἀνακουφίζει καὶ τὴν ἀδυναμίαν μας ἀκόμη ἡ πίστις τὴν μεταβάλλει εἰς δύναμιν. Τοῦτο πρέπει νὰ ἐκθέσωμεν ἐν ὁλίγοις.

Δὲν εἶναι λοιπὸν μόνον ἡ πίστις, ἡ ὁποία μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν ἐσχάτην ἀδυναμίαν μας διὰ τὸ καλὸν καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν. Ἡ πείρα εἶναι ἀρκετὰ ἱκανὴ νὰ μᾶς πείσῃ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὡς ἀπὸ συμφώνου φέρομεν ἐντὸς μας τὴν πάλιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ ἡ ὁποία πληροῖ ὅλον τὸν κόσμον. Γνωρίζομεν καλῶς ὅτι ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου, ἂν καὶ ἐπλάσθη ἐλευθέρα, ἐν τούτοις ἐγκλείει μὲ τὴν παρακοὴν καὶ μίαν τυραννικὴν κατάστασιν. Ἡ ἀντίστασις τὴν ὁποίαν συναντᾷ πάντοτε ἡ συνεχὴς διάστασις μεταξὺ τῆς καταστάσεως τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς, μᾶς ἀποδεικνύουν ἀρκούντως ὅτι δὲν ἐδουλοποιήθημεν διὰ τὴν ὑποφύωμεν, ἀλλὰ τὸν ζυγὸν τὸν ὑπερῆστη ἀρχικῶς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἔκτοτε βαρύνει ὅλην τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα.

Ἀπειροὺς εἰκόνας τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν βλέπει τις καθημερινῶς νὰ ἐκτυλίσσονται ἐνώπιόν του.

Τὰ καταπληκτικὰ θαύματα τῆς εὐσπλαχνίας του, τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρά του, αἱ διάφοροι ἡθικαὶ φιλανθρωπικαὶ ἐνισχύσεις προκαλοῦν καὶ ἐξεγείρουν ἀναμφιβόλως καὶ δικαίως τὸν ζωηρότερον θαυμασμόν. Ἐν τούτοις ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι εἰμὴ ἐπιτακτικαὶ ἀνάγκαι ἐπιβαλλόμεναι ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου συμφορᾶς τῆς δοκιμαζομένης ἀνθρωπίνης ζωῆς. Εἶναι μέγαρον πρὸς ἀνακούφισιν καὶ φιλοξενίαν τῆς δυστυχίας. Ὅσον δήποτε καὶ ἂν θαυμάσωμεν, εἴτε διὰ τοῦ βλέμματός, εἴτε διὰ τῆς σκέψεως τὰ ἀπέραντα ἐκεῖνα ὅσους εἰς τὰ ὁποία καταφεύγουν τόσαι καὶ τόσαι δύστυχες ὑπάρξεις. Θέλοντες ἢ μὴ θὰ μελετήσωμεν μέσα εἰς αὐτὰς τὰς πραγματικὰς καὶ τρομερὰς εἰκόνας τὸν παγκόσμιον νόμον, τὸν ἀπαγορευόμενον τὴν διὰ πολλῶν θλίψεων δοκιμασίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅτι καὶ ἂν πράξωμεν καὶ ὅσας προσπαθείας καὶ ἂν καταβάλωμεν πρέπει ἀπαξ διὰ παντός νὰ τὸ πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ ἀνθρωπὴν μάζα εἶναι καταδικα-

σμένη εἰς μίαν κοπιώδη ἐργασίαν νὰ βρέξῃ τὸν ἄρτον τῆς διὰ τοῦ ἰδρώτος καὶ συχνάκις διὰ τῶν δακρύων τῆς. Ἀὐτὴ ἐπὶ τῇ ἐκ καταδίκη τῆς ἀρχικῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔκτοτε ἀπέβη ὁ θεμελιώδης νόμος τῶν κοινωνιῶν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἡ ἀρμονία καὶ ὁ ὁποῖος συνδέεται ἀμετακλήτως μὲ τὸν πόνον.

Ἐν τούτοις ὅμως ὅλα αὐτὰ τὰ εὐεργετικά ἰδρύματα τῶν δυστυχῶν ὑπάρξουν, τὰ ὁποία καλύπτουν ἤδη τὴν γῆν δὲν εἶναι αἱ μόναι κατοικίαι ἐντὸς τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος ὑποφέρει καὶ γογγίζει.

Υποφέρει καὶ πολὺ σκληρὰ ἐνίοτε μέσα εἰς τὰς χρυσοφόρους ἐπαύλεις τοῦ πλουτοῦ, δοῦλος τῶν ἀναγκῶν τῶν παθῶν, τῶν θλίψεων γενόμενος καὶ αἱ ὁποῖαι διὰ τὰ εἶναι κρυφαί, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον πικραί.

Ἄλλως τε ὁ θάνατος εἶναι ἐκλεκτικὸς αἰχμαλωτίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του καὶ ἄλλοτε ἐπιτίθεται κατὰ τῆς ζωῆς του, τὴν ὁποίαν βασανίζει οὐχὶ νὰ τὴν συντρίψῃ, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐξωραίσῃ καὶ νὰ ἀναπλάσῃ αὐτήν.

Ἀποθνήσκουμεν καθ' ἐκάστην ὥραν, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πρέπει νὰ ὑποφύωμεν.

Καὶ ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἀπληλαγμένη ἀπὸ αὐτὸν τὸν νόμον. Ἐκεῖ ἐνθρονισθῇ μέσα εἰς τοὺς μυστικούς αὐτῆς θαλάμους ἡ ὁδὸν.

Πόνος καὶ λύπη εἰς τὰς διεφθαρμένους ἐλπίδας καὶ ἐπιθυμίας μας χιλιάκις νομίζομεν ὅτι θὰ παύσουν τὰ δεινὰ μας ὅτι θ' ἀναπαυθῶμεν ἐπὶ τέλους καὶ κατόπιν θ' ἀπολαύσωμεν ὅτι ποθοῦμεν ὁ τροχὸς ὅμως γυρίζει καὶ ἡ ζωὴ ἀρχίζει πάλιν τὸν δρόμον τῆς, συναντώσα πάλιν παντοῦ τὸν πόνον.

Πόνος καὶ λύπη εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῆς ἰδιωτικῆς ἢ δημοσίας ἀτυχίας, εἰς τὰ ἀντικείμενα τῆς θερμότητός μας ἀγάπης, τὴν ἀπώλειάν τους, τὴν ἀπουσίαν τους ἢ τὴν ἀχαριστίαν τους, εἰς τὴν ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὰ πλῆγματα τοῦ μίσους τῶν.

Τὶ νὰ πράξῃ λοιπὸν κανεὶς καὶ ἰδίως εἰς μερικάς στιγμὰς, ὁποῦν τὸ βάρος τῆς ζωῆς μας πιέζει, ὅταν ἡ ζωὴ μᾶς φαίνεται ὡς μία μακροπῆ νύκτα, ἀνησυχὸς τεταραγμένη, χωρὶς τέλος χωρὶς ἀνάπαυσιν, ὡς μία φοβερὰ καὶ ἀειλητικὴ ἀσθένεια, ὡς ἓνας ἀνυπόφορος πυρετός;

Τὶ νὰ πράξῃ κανεὶς τότε; ὑποφέρετε καὶ δὲν πιστεύετε! τὸ πᾶν σὰς ἀπελπίζει, τὸ πᾶν σὰς λυπεῖ καὶ τὸ πᾶν σὰς ἐγκαταλείπει καὶ δὲν θέλετε τὸν Θεόν.

Τὶ σὰς ἀπομένει;

Ἄν τὰ πάθη, τὰ μίσση ἐπολαλασιάζοιεν καὶ ἔφθασαν εἰς ἓνα ἀπελπιστικὸ βαθμὸν, ταῦτα συμβαίνουν, διότι ἡ ὁδὸν δὲν ἔχει τὴν παρηγορίαν τῆς πίστεως.

Ἄν οἱ ἄνθρωποι σκυθρωποὶ καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο πρὸς τὰ κάτω, τρέχουν νὰ ριφθοῦν ἀκατάσχετοι εἰς τὰς ἀπολαύσεις, εἰς τὰς κατασχέσεις τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ ἐγκλήματος, πάντα ταῦτα εἶναι συνέπεια ὅτι ὁ πόνος τῆς ψυχῆς, αἱ δοκιμασίαι τῆς ζωῆς δὲν ἔχουν ὡς σύμμαχον τὴν πίστιν, ἡ ὁποία εἶναι

ἀπαράιτητος πρὸς ἀνακούφισιν καὶ θερμύειαν.

Ἐάν πιστεύοντες, δὲν ἐλπίζεται, ἐάν ἐπιτρέπετε νὰ καταβληθῇτε ἀπὸ τὸν πόνον καὶ νὰ πιεσθεῖτε ἀπὸ τὸ βάρος αὐτοῦ, τότε ἡ ζωὰ πίσις οὗς λείπει παντελῶς.

Ἡ πίσις ἡ θυσία ἔχει μονίμως ἐγκατασταθῇ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ διακρίνῃ μέσα εἰς τὰς θλίψεις τὴν ἀπαλὴν καὶ στοργικὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ ποὺ κτυπᾷ καὶ δοκιμάζει. Ἡ πίσις γνωρίζει πλέον ἄνευ ἀμφιβολίας τινὰς τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐκείνου προστάτου, τοῦ ἀγαπῶντος σφοδρὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του, τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ ἔχων αὐτὴν τὴν θαυματουργὸν πίστιν αἰσθάνεται ἀνακούφισιν διὰ τὴν ὁδύνην, διότι αὕτη συμβαίνει εἰς τὴν πνευματικὴν του κομποφορίαν.

Ἡ πίσις μέσα εἰς τὰς θλίψεις σκέπτεται τὸ τέλος τὸ ἀγαθόν, τὸ τέλος τὸ ἀσφαλές καὶ βροντοφωνεῖ ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην ἐξαγνισμοῦ διὰ τοῦ πόνου. Μᾶς πληροφορεῖ ὅτι αἱ δὲ δύναι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συγκριθοῦν ποτὲ μὲ τὸ θεῖον μεγαλεῖον καὶ μὲ τὴν ἀπερίγραπτον δόξαν ποὺ θὰ σὰς ἀκολουθήσῃ μετ' ὀλίγον. Οἱ κάμποι τοῦ ταξιδίου καταπραΰνουν μὲ τὴν σκέψιν τῆς πατρίδος. Ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη καὶ μᾶς ἀναμένει νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἐνδοξον τέμας ἡ πίσις τὸ δεικνύει καὶ μᾶς παρηγορεῖ.

Ἡ πίσις μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι μία ὑψηλὴ καὶ θεῖα οἰκονομία συνέδεσε τὴν ἐπίπονον χοάνην τοῦ πόνου μὲ τὴν ἀναγέννησιν καὶ σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη πρὸς ἀναχαίτησιν τῆς κατωφερείας τοῦ ἀνθρώπου περὶ τὰ ταπεινὰ ἐκείνα δαδύσματα, ἡ ὁποία ὑπῆρξε πολὺ ὀρμητικὴ καὶ ὀλεθρία δι' αὐτόν.

Ἐχομεν ἀνάγκη τῆς ἡγιασμένης καὶ δεδοξασμένης ἐκείνης ὁδύνης, ἐκ τῆς ὁποίας ἀνέβλυσεν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐχομεν ἀνάγκη τοῦ Σταυροῦ τοῦ ἱ. Χριστοῦ διὰ νὰ σωθῶμεν.

ΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ὑπὸ Σεβασμ. Ἐπισκ. Μεγαρίδος
κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Ἐνῷ σκότος βαθὺ νυκτερινὸν θρησκευτικῆς ἀμαθείας ὑπὸ ἐποφὴν γνώσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐπεκράτει εἰς πολλὰς χώρας τοῦ γνωστοῦ τότε κόσμου, τὸ δὲ ἀμυδρὸν ὡς τῆς σελήνης θρησκευτικὸν φῶς σ' αὐτοῦ τοῦ περιουσιῶν λαοῦ ἐκαστοῦ ἐπεσκιάζετο ὑπὸ τῶν σκιερῶν νεφῶν τῆς ἀποστασίας καὶ ἀχαριστίας αὐτῶν, αἵ φωνῆς ἤρχισαν νὰ διακρίνονται, ὡς τῶν ὀφθαλμῶν καὶ οὐρανιῶν κορυφῶν τῶν ὁρέων, ἡς προφητικῆς δυνάμεως, τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς ἀνατολῆς τῆς πανεκλάμπρου ἐκείνης ἡμέρας, τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, τῆς ἀποτελούσης δυνάμει τοῦ ἐξόχου τούτου γεγονότος, τὸ κέντρον τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου. Ὁ Προφήτης πρὸ 700 ἐτῶν προβλέπει τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου ἐκείνου, διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς ἐλευθέρσεως τοῦ ὅπου, λαοὶ καὶ ἔθνη ἤμασαν καὶ παρήκμασαν, πολιτισμοὶ

πολλοὶ καὶ διάφοροι ἀνεφάνησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν. Προβλέπει τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου ἐκείνου περὶ τοῦ ὁποίου ὁ γέρον Σιμεὼν ἔλεγε, «Ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς κτῶσιν πολλῶν ἐν τῇ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημείον ἀντιλεγόμενον».

Προβλέπει τὴν ἔλευσιν τοῦ παιδίου ἐκείνου, τοῦ ἰδόντος τὸ φῶς ἐντὸς σταύλου καὶ κατακλιθέντος ἐν φάτνῃ οὐκ ὁμοιωμένη τὴν γέννησιν στρατιᾶ ἀγγέλων ἔχαιρέτιζον μὲ δοξολογίας. Καὶ προβλέπει τὴν γέννησιν τοῦ γλυκυτάτου ἐκείνου Σωτῆρος, τοῦ ταπεινῶς καὶ ἀφανῶς ζήσαντος, μοχθήσαντος διδάξαντος καὶ τὴν πάσχουσιν ἀνθρωπότητα, δαφιλῶς εὐεργετήσαντος, δακρύων διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, τὴν ἀνιμωτικὴν ποιήν τὸ σταυρικὸν θάνατον ὑποστάνας καὶ διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν τὴν τρίτην ἡμέραν ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν, τέλος δὲ ἀναληφθέντος εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καθήμενος ἐκ δεξιῶν τοῦ πατρὸς καὶ μεσιτεύοντος ὑπὲρ ἡμῶν. Τοιαύτη ἐν συντομίᾳ ἡ περιγραφή τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλ' οἱ ἀνωτέρω προφητικὸι λόγοι προσλαμβάνοντες μορφήν ὁράματος, δὲν περιορίζονται εἰς τοῦτο μόνον προβλέπουν καὶ προλέγουσι καὶ κατ' ἄλλο ἐν δοξότερον, λαμπρότερον!

Προλέγουσιν τὴν γέννησιν ἄρχοντος, οὗτος ὁ ἀναλάβων τὴν ἀρχὴν ἐνδόξου βασιλείας. Ὁ δὲ χαρᾶν τοῦ ἄρχοντος τούτου, περιγράφεται μὲ λέξεις ὀλίγας ἀλλ' ἐκφραστικότητας. Ἐξετάσωμεν τὸ χαρᾶν ἐκείνου ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ὁποίου καὶ ἄγγελοι ἐξίστανται ἐκρηγνύμενοι εἰς ὕμνους καὶ δοξολογίας.

Εἶναι ἄρχων φωτός.—Ὁ κόσμος ἔπλεε εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαρτίας. Τὰ νέφη τῆς δυστυχίας, τῆς θλίψεως τὸν περιέβαλον. Ποῦ ἡ φιλεσπλαχνία; Ποῦ ἡ πᾶν ὄριον ὑπερπηδῶσα καὶ πρὸς πάντας ἐπεκτεινόμενη ἀγάπη;

Σκιὰ θανάτου τὰ πάντα ἐκάλυπτεν. Ἀλλ' ἰδοὺ ἀστὴρ ἀνέτειλεν ἐν Βηθλεὲμ, ἐκέλευον τὰς φωτεινὰς αὐτοῦ ἀκτίνας ἐξ οὗ οὐρανοῦ ἀστὴρ πλήρης ὑποσχέσεων πλουσιῶν καὶ ἀφθόνων εὐλογιῶν. Δὲν παραμένει ἀπλῶς ἀστὴρ προϊόντος τοῦ χρόνου, γίνεται—φῶς Μέγα, «Ἥλιος φωτοβολῶν, καταλαμβάνων τὸ κέντρον τοῦ οὐρανοῦ καὶ μεταποικῶν τὴν νύκτα εἰς διηνεκὴ ἡμέραν. Εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ Μέγας ἄρχων, ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ὁ φέρων φῶς εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

2) Ἀρχων χαρᾶς.—Ὁ Χριστὸς εἶναι ἄρχων χαρᾶς. Αὐξάνει τὴν χαρὰν προσφέρει τοιαύτην χαρὰν, ὅποιαν αἰσθάνονται κατὰ τὸν τρυγητὸν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν βλέπωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καρπούς, ἡ ὅταν διανέμωσι τὰ κέρδη τῶν κόπων αὐτῶν ἡ ἀληθὴς χαρὰ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ χάρις τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ εἶναι, δικαιοσύνη, εὐφροσύνη καὶ χαρὰ. Ὁ οὐρανὸς θὰ εἶναι διηνεκὴς εὐδαιμονία, ὡς ἐκ τῆς Χριστιανικῆς χαρᾶς. Ἐκεῖ ἀναδύσονται αἱ ἀνεξάντλητοι πηγαὶ αἰωνίου χαρᾶς. Ἐνῷ τὸ ἐτη τῆς αἰωνιότητος θὰ διαδέχονται ἀλλήλα, θὰ πίνωμεν ἐκ τῶν Κρυσταλλῶν ὕδατων τῶν ποταμῶν τῆς χαρᾶς, χαρὰς ἀνεξάντλητου χαρᾶς ἀτελευτήτου.

3) Ὁ Χριστὸς εἶναι ἄρχων Νίκης.—Ἐνίκησε τὴν ἀμαρτίαν, τὸν θάνατον, τὸν τάφον ἐπὶ τῇ ἐνδόξῃ ἀναστάσει αὐτοῦ καὶ

σφραγίς τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας θραύεται, ὁ λίθος κυλίεται οἱ στρατιῶται πίπτουσι καὶ ἐμυδρῶνται, ἄγγελοι ἐξαγγέλουσιν τὰς χαροποιὰς εἰδήσεις καὶ ἐκ τῆς μάχης ἐξέρχεται ἐνδοξὸς νικητὴς. Ἡ Ρατο νίκην περιφανῇ, τὴν δὲ νίκην ταύτην ὁ ἄρχων ἡμῶν μεταδίδει καὶ εἰς ἡμᾶς. Ὁ Παῦλος ἐκφωνεῖ «χάρις τῷ Θεῷ, ὅστις μᾶς δίδει τὴν νίκην διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἱ. Χριστοῦ». Θραύει τὰ δεσμά, ἔλευθερῶναι τὸν αἰχμάλωτον, ἀπομικρύνει τὴν πλῆττουσαν ῥάβδον, ἀπὸ τοῦ αἰμασσόντος ὤμου τοῦ ταλαιπωρουμένου. Ὡς ὁ Γεδεὼν παρουσιάζει μικρὰν ἀκολουθίαν. Ἐχει ὀλιγαριθμοὺς, ὁπαδοὺς. Μεγάλαι δυνάμεις εἶναι παρατεταγμέναι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος. Καὶ ὁμοῦ καταστρέφει τὴν δύναμιν τῆς ἀμαρτίας, ἐκρίζωναι τὰς δυνάμεις τῆς κακίας, συντρίβει τὰς λεγεῶνας τοῦ Σατανᾶ, ἡμεῖς δὲ ἱστάμεθα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἐνδοξοὶ νικηταί, χάρις εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἀρχηγοῦ μας.

4) Εἶναι ἄρχων εἰρήνης.—Οἱ ἐπίγειοι βασιλεῖς καθίστανται γνωστοί, ἐνδοξοί, διὰ τῶν πολέμων καὶ τῶν αἱματηρῶν κατακτάσεων των. Ὁ Χριστὸς ἐγένετο θαυμαστής, κατακτήσας διὰ τῆς ἀγάπης του τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, φέρων γλυκαίαν εἰρήνην εἰς τὸν κόσμον. Αἱ ὕψηλα καὶ ἡθικαὶ αὐτοῦ διδασκαλαὶ ἐξασφαλίζουν τὴν εἰρήνην ἣτις εἶναι ἡ βάσις τῆς εὐτυχίας πασῶν τῶν κοινωνικῶν τάσεων. Ὁ Χριστὸς φέρει εἰρήνην κοινωνικὴν. Αἱ διδασκαλαὶ τοῦ ἀποδεικνύουσι τὰ καθήκοντα κεφαλαίου καὶ ἐργάτου, ἐφαρμοζόμεναι δὲ, ἐπιφέρουσι τὴν μετὰ αὐτῶν εἰρήνην. Ὁ Χριστὸς φέρει εἰρήνην θεῖαν. Συμφιλίωνει τὸν ἀποστατήσαντα ἄνθρωπον μὲ τὸν φιλεσπλαχμον οὐράνιον πατέρα του κατὰ τὴν ἐπιβιβάζωσιν τῶν ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἱ. Χριστοῦ φαλλόντων ἀγγέλων «Δίξα ἐν ὕψιστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Φέρει εἰρήνην καὶ γαλήνην πνευματικὴν. Δίδει εἰρήνην εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς τὰ πάθη εἰς τὰς σκέψεις, εἰς τὰς συζητήσεις. Ἡ εἰρήνη εἶναι ὡς ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς καρδίας καὶ δροαζῶν αὐτήν.

Εἶναι ἄρχων τῆς αἰωνιότητος. Αὐτοκρατορία, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ ἰσχυρῶν πολεμιστῶν, παρήλθεν. Πρὸ 100 καὶ πλέον ἐτῶν ὁ Μ. Ναπολεὼν δολιχέρον τὴν γῆν ἔσειεν ἐν τῇ χειρὶ του, ἤδη τὰ μόνον λείψανα τῆς ἰσχύος του, εἶναι φέρετρον, κείμενον ὑπὸ χρυσοποικίλτον θόλον. Ἡ βασιλεία ὁμοῦ τοῦ Χριστοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Ἐκίστη ἐπιστροφή ἁμαρτωλοῦ ἐνισχύει τὴν βασιλείαν ταύτην, ὁ δὲ χρυσοῦς αἰὼν κεῖται ἐν τῷ μέλλοντι, εἰς τὸν ὅποιον μετὰ θάρρους καὶ ἐλπίδος πάντες οἱ πιστοὶ ἀτενίζουσι, προσδοκῶντες τὴν πραγματοποιηθῆναι τελείου θριάμβου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Χρυσόστομος ἐλειτούργησεν τὴν 12ην Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Γαλατίου.

Τὴν 9ην Δεκεμ. ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἐυαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν Πειραιεὶ.

— Τὴν 9ην μετέβη εἰς Χαλκίδα καὶ ἐγένετο δεκτός μετ' ἀφθάτου ἐνθουσιασμοῦ ἐκ μέρους τῶν Γ.Ο.Χ. πρὸς οὓς ὠμίλησεν ὡς πάντοτε λίαν ἐμπνευσμένα καὶ συνέστησεν αὐτοῖς ἀγάπην καὶ πίστιν πρὸς τὸν ἄγωνα προέτρεψε δὲ αὐτοὺς πατρικῶς ὅπως ἐργασθῶσι καὶ συμβάλωσι ὅσον ἐνεστί πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ Συνεδρίου ὅπερ θὰ ἐξυπηρετήσῃ μεγάλως τὰ δίκαια τοῦ ἁγώνος.

— Τὴν 12ην Δεκεμβρίου ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐν Σαλαμίνι πανηγυρίζοντι Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος.

— Τὴν 2αν Δεκεμβρίου ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Φιλίππου.

— Τὴν 4ην καὶ 6ην Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτήρος ἐν Πειραιεὶ καὶ ἔχειροτόνησεν εἰς τὸν Διάκονον καὶ Πρεσβύτερον τὸν ἐκ Λαμίας Γεώργιον Παπαπαναγιώτου.

— Τὴν 9ην Δεκεμβρίου ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

— Ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Διαιλείας κ. Πολύκαρπος τὴν 6ην Δεκεμβρίου ἐλειτούργησεν ἐν τῷ εἰς Λιόπσει πανηγυρίζοντι Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ἡουραστρίου πατρὸς Ἀκακίου.

Τὴν 9ην Δεκεμβρίου ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐν Νικαίᾳ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀγ. Τριάδος. Τὴν 12ην Δεκεμ. ἐχοροστάτησε εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς πανηγυρίζουσας τῆς Χριστιανικῆς Φιλανθρωπίας Ἀδελφότητος Κυρίων Γ.Ο.Χ. πρὸς τὰ Μέλη τῆς ὁποίας ὠμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος ἐμπεριστατωμένως συστήσας αὐταῖς φιλεργεῖαν, ὁμόνοιαν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας ὅπερ τυγχάνει ἔργον κατ' ἐξοχὴν τοῦ χριστιανοῦ, ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν Χριστὸν οὐσίας οὐσίας εἶναι ἡ ἀγάπη.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΓΩΝΟΣ

Τὰ Μέλη τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Π.Ε.Θ.Ο.Κ. τῇ συγκαταθέσει καὶ προτροπῇ Σεπτῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περιέρχονται τὴν ἐν τοῖς Προσέτις Παραρτήματι τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ συνιστοῦν ἀδελφικῶς, ὅπως πάντες συμβάλωσι ἠθικῶς καὶ ὁλικῶς πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ συγκαληθισμένου Συνεδρίου τῶν Γ.Ο.Χ. Αἱ ἐντυπώσεις τῶν περιουθεντῶν τυγχάνουσι ὀριστοὶ καὶ διαβεβαιούσιν, ὅτι ὁ ἄγων ἐπανευρίσκει τὴν πρώτην αὐτοῦ θέσιν τῆς μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης χριστιανικῆς συνεργασίας πάντων τῶν Γ.Ο.Χ. ἄνευ διακρίσεως παρατάξεων κλπ. Ὁ ἄγων λέγουσι θὰ ἐμφανισθῇ ἡνωμένος καὶ δυνατὸς ἐνώπιον τῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν καὶ τῆς Πανελληνίου συνειδήσεως, θὰ διαπιστωθῇ δὲ ὅτι τὰ ὅλα αὐτοῦ ἐπιδικώμενα τυγχάνουσι ἀξία πάσης προσοχῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποβλέπουσι εἰς προσωπικὰ ὠφέλη ἄλλ' εἰς θρησκευτικὰ καὶ ἔθνικα συμφέροντα ἀτίνα ἀπεριοκίπτως διεικνύνουσιν Κράτος καὶ Ἐκκλησία χωρὶς νὰ ὑπολογίσωσι τὰς ἐξ αὐτῶν προκύπτουσας θρησκευτικὰς καὶ ἔθνικας ζημίας.

— Τὴν 14ην Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. καὶ ὥραν 4ην μ.μ. ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, τὰ Διοικ. Συμβούλια τῆς Π.Ε.Θ.Ο.Κ. καὶ τῆς Ἑνώσεως τῶν Νέων συνήλθον εἰς κοινὴν σύσκεψιν.

Σκοπὸς τῆς συσκέψεως ταύτης ἦτο ὁ καθορισμὸς ὁριζομένων ζητημάτων τοῦ Συνεδρίου καὶ ἡ προπαρασκευὴ τῆς Τελετῆς τῆς Καταδόσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἥτις προβλέπεται, Θεοῦ εὐδοκούντος, λίαν μεγαλοπρεπῆς.

Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17/30 Δεκεμβρίου 1946

Ἀριθ. Ἐγκ. 2191/39

Πρὸς ἅπαντα τὰ ἀνὰ τὴν χώραν
Παραρτήματα

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί.
Ἐν συνεχείᾳ τῆς δι' ἀριθ. 2181 ἀπὸ 4/11/46 Ἐγκυκλίου μας, εὐχαρίστως γνωρίζομεν ὅτι διεκανονίσθησαν ἅπασαι αἱ λεπτομέρειαι διὰ τὴν σύγκλησιν ἐνταῦθα τοῦ Ἀ' Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου μας καὶ ὄντες βέβαιοι περὶ τῆς ἀκρας αὐτοῦ ἐπιτυχίας καθορίσαμεν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, τὸν ἐνταῦθα ὁμοφρονῶν ὁργανώσεων καὶ ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν ἐγγύς τοῦ Κέντρου Παραρτήματα ὡς ἡμέραν ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ τῆν 17 Φεβρουαρίου 1947 Π.Θ.Ε. (2 Μαρτίου Ν.Η.) ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 π.μ.

Ῥαυτὸς καθιερώθη ἡ ἡμερησία διάταξις τῶν θεμάτων ἢν παραθέτομεν κατωτέρω καὶ πληρὴς πρόγραμμα μετὰ Κανονισμοῦ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου καὶ τὰς ἀναλόγους ἑπιτροπὰς πρὸς μελέτην καὶ εἰσήγησιν τῶν θεμάτων τούτων.

Οὐδὲν ἔτι ὑπολείπεται εἰμὶ ἡ ἔγκαιρος προσέλευσις τῶν ὑμετέρων ἀντιπροσώπων ὧν ἡ παρामीν ἐνταῦθα θὰ εἶνε τμήμας. Ἀν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ τονίσωμεν ὅτι ὁ ἐπιδικώμενος σκοπὸς τῆς πληρώσεως ἀναγνωρίσεως τῶν δικαιωμάτων μας πρὸς ἀκόλυτον ἐκκλησίαν τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων ἐν ἰδίῳ Ἱερῷ Ναῷ καὶ διὰ τῶν Κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ τῆς ἀπολύτου ἐκλογῆς μας, ὡς καὶ ἡ ἀναγνώρισις Μυστηριακῶν πράξεων, θὰ ἐξαρτηθῶσι ἐκ τῆς προσελεύσεως ὑμετέρων ἀντιπροσώπων αὐτοπροσώπως δι' ὃ καὶ θερήν πρὸς τοῦτο ὑποβάλωμεν παρακλήσιν.

Οἱ ἀντιπρόσωποι ὑμῶν δέον κατὰ πρῶτον λόγον νὰ εἶνε ἐφοδιασμένοι :

- 1) Μὲ ἔγγραφον ἐξουσιοδότησιν καὶ πληρεξουσιότητα.
- 2) Κατάστασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου (ἐὰν ὑπάρχει).
- 3) Κατάστασιν τῶν ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ ἐκείνου Παραρτήματος ὁπαδῶν τοῦ Πατρίου ἐορτολογίου.

Κατὰ δεύτερον λόγον εἰ δυνατόν :

- 1) Κατάλογον τῶν ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τὸ χωρίσμα ἐν ἑκάστῳ Ἑφημέριον (ἐὰν ὑπάρχῃ).
- 2) Ἐγγραφοὶ ἀναφορὰν περὶ συγκεκριμένων περιπτώσεων διώξεων ὑπὸ Κρατικῶν Ἀρχῶν καὶ περὶ πάσης κατὰ τὸν ἀδελφὸν ἐνεργείας ἐν λεπτομερείᾳ.
- 3) Ἐτέραν ἀναφορὰν κεχωρισμένην περὶ ἐλλείψεων καὶ ἀναγκῶν ἐκείνου Παραρτήματος.
- 4) Πᾶν ἄλλο ἔγγραφον στοιχεῖον κατὰ τὴν κρίσιν τὸν χρησίμου διὰ τὰς ἐνεργείας μας.

Ὅσα ἐκ τῶν Παραρτημάτων δὲν μᾶς ἀπῆλθον εἰσέτι περὶ συμμετοχῆς δι' ἀντιπροσώπων τῶν, παρακαλοῦνται θερμῶς νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἀπάντησιν τῶν καθ' ὅσον εἶνε χρησίμου τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἡμῖν ἵνα ἂν ἐνὸς δυνήθωμεν κατὰ τὸ δυνατόν νὰ προστοιμάσωμεν ἀνεστῆσαν τὴν διαμονὴν τῶν ἐνταῦθα καὶ ἂν ἑτέρον ρυθμίσωμεν τὸ ζήτημα τῆς αἰτιώσεως εἰς ἣν θὰ συνέλθῃ τὸ Συνέδριον.

Τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως εἶνε τὰ ἀκόλουθα :

- 1) Θέσις τοῦ ἐορτολογικοῦ ζητήματος ἀπὸ ἀπόψεως Κανονικῆς καὶ ἐν γένει Ἐκκλησιαστικῆς.
- 2) Θέσις τοῦ ζητήματος ἀπὸ ἀπόψεως Ἑθνικῆς.
- 3) Θέσις τοῦ ζητήματος ἀπὸ ἀπόψεως Συνταγματικῆς καὶ Νομικῆς.
- 4) Δικαιοδοσία τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν ἀρνηθῶμεν ὁρθοδόξων Χριστιανῶν νὰ συμμορφωθῶσιν εἰς ἀντικανονικὰς ἀποφάσεις αὐτῆς.
- 5) Συμπερασματικὴ ἀνασκόπησις τοῦ ζητήματος ἀπὸ πάσης πλευρᾶς καὶ ἀναφαίρετα δικαιώματα πρὸς ἀσκῆσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων κατὰ συνειδήσιν ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὅρον τοῦ ἀσφάλιστου αὐτῆς.
- 6) Ἀναδιοργάνωσις τῶν παραρτημάτων καὶ συνεχὴς ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Κέντρου

πρὸς καθορισμὸν ἐνιαίας κατευθύνσεως ἐνεργειῶν καὶ ἀποφάσεων.

7) Ὁργάνωσις τῶν ἐν ἑκάστῳ Παραρτηματί νῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν Δ.Σ. τῶν παραρτημάτων καὶ δράσεως αὐτῶν.

8) Ἀναφορὰι Παραρτημάτων περὶ δεσμεύσεων καὶ διώξεων ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Ἀρχῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐλευθέραν ἀσκῆσιν τῶν θρησκευτικῶν Καθηκόντων δι' ἰδίων Ἱερῶν καὶ ἐν ἰδίῳ Ἱερῷ Ναῷ τῆς ἐκλογῆς τῶν.

Ἀποφάσεις
καὶ ψηφίσματα Συνεδρίου

Διατελούμεν ἐν γνώσει τῶν δυσχερειῶν σὰς διὰ τὴν αἰτουμένην ὑπερτάτην αὐτὴν θυσίαν ὑπὲρ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Πίστews καὶ μετ' ἄλλος ψυχικῶν ἀναλογισμῶν τὰ ἀγγὰ ἡμῶν συναισθήματα τὰ παλαιόντα μεταξὺ τοῦ Ἱεροῦ καθήκοντος καὶ ἀδελφῶν δυσκολιών, ἀλλ' ἐλπίζομεν ἐπὶ Κύριον ὅτι διὰ τὴν χάριν τῆς Πίστews θυσίαν σὰς θὰ εὐδοκήσῃ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἀπαρριστοιχότητα καὶ ἐπὶ τούτοις διατελούμεν.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ Ἀγάπης

Ἐντολῇ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως

Δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ παρακαλέσωμεν ὅπως τὴν ἡμέραν ἀφίξεως τῶν ἀντιπροσώπων σὰς ἐνταῦθα μᾶς γνωρίζητε Τηλεγραφικῶς εἰ δυνατόν.

Ῥαυτὸς παρακαλοῦμεν ὅπως οἱ ἐνταῦθα ἀρκετοῦμεν ἀντιπρόσωποι παρουσιάσονται ἅμα τῇ ἀφίξει τῶν εἰς τὰ Γραφεῖα μας (ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7).

Ἑναξίς Συνεδρίου 17 Φεβρουαρίου 1947 Π.Θ.Ε. 2 Μαρτίου Ν. Η. Ἡμέραν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ὥρα 10η π.μ.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Ἀνακοινούμεν εἰς πάντας τοὺς Γ.Ο.Χ. ὅτι τὴν Κυριακὴν 6ην Ἰανουαρίου π. ἔ. ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων θὰ γίνῃ μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ ἐπισημότητος ἐν Παλ. Φαλήρῳ καὶ ἐκ τῆς ἐξέδρας Φλοιοῦρου ἡ Κατάδωσις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Εἰς τὴν τελετὴν καλοῦνται πάντες Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοὶ ὅπως λάβωσι μέρος.

Ἐπειδὴ ἡ ἀξία τῶν ἡμερολογίων τσέπης ὑπερέβη τὴν προϋπολογισθεῖσαν ἀξίαν, διὰ τοῦτο εὐρέθημεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τιμολογήσωμεν αὐτὰ εἰς 1000 χιλίας δραχμὰς ἕκαστον ἀντὶ 600 δραχμ.

Π ρ ὶ ς

τοὺς Ἑὺλαβεστάτους Ἐφημέριους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Κατόπιν προγενεστέρως ἀποφάσεως ἡμῶν γνωρίζομεν εἰς ὑμᾶς ὅτι ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἔτους 1947 δέον νὰ ἀρχίσῃ ἐν τοῖς Ναοῖς ἡμῶν ἡ τήρησις Ἀξίφαρχικῶν βιβλίων Γεννήσεων καὶ Βαπτίσεων.

Τὰ βιβλία ταῦτα εὐρίσκονται ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ δύνανται ἀπαντες οἱ Ἐφημέριοι προσερχόμενοι νὰ παραλαμβάνωσι ταῦτα καταβάλλοντες δραχμὰς Δώδεκα χιλιάδας δι' ἐν βιβλίον καταχωρίσεις καὶ δύο μπλόκ δηλώσεων.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ Ὁρφανοτροφεῖον εὐχαριστεῖ τοὺς Δωρητὰς του οἵτινες προσέφερον τὰς ὡς κάτωθι δωρεὰς τῶν διὰ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ.

Κυρία καὶ χριστιανοὶ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Αἰκατερίνης Ριζοπόλεως Δρχ. 60.000

Τυπογραφεῖον ΓΕΩΡ. ΣΕΡΜΠΙΝΗ
Θεμιστοκλεοῦς 33